

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 23.1.2008
KOM(2008) 19 wersja ostateczna

2008/0016 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych

(przedstawiona przez Komisję)

{KOM(2008) 30 wersja ostateczna}

{SEK(2008) 57}

{SEK(2008) 85}

Uzasadnienie

1. KONTEKST WNIOSKU

• Podstawa i cele wniosku

Wspólnota od dawna uznaje potrzebę dalszego wspierania energii odnawialnej, gdyż poprzez zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, zrównoważony rozwój, bezpieczeństwo dostaw oraz rozwój opartego na wiedzy przemysłu zapewniającego nowe miejsca pracy, rozwój gospodarczy, konkurencyjność, a także rozwój regionalny i rozwój obszarów wiejskich, jej wykorzystanie skutkuje ograniczeniem zmian klimatycznych.

Niniejszy wniosek dotyczący dyrektywy ma na celu ustalenie ogólnego wiążącego celu przewidującego 20%-owy udział źródeł energii odnawialnej w zużyciu energii oraz minimalnego wiążącego celu przewidującego 10%-owy udział biopaliw w transporcie, które mają zostać osiągnięte przez wszystkie państwa członkowskie, a także wiążących celów krajowych do 2020 r. zgodnych z ogólnym celem wspólnotowym wynoszącym 20%.

Odpowiadając na wezwanie Rady Europejskiej z marca 2006 r. (dokument Rady 7775/1/06 REV10), w dniu 10 stycznia 2007 r. Komisja przedstawiła strategiczny przegląd sytuacji energetycznej UE. W ramach tego przeglądu, w mapie drogowej na rzecz energii odnawialnej [KOM(2006) 848] przedstawiono długofalową wizję źródeł energii odnawialnej w UE. Zaproponowano w niej, aby UE wprowadziła wiążący cel przewidujący 20%-owy udział energii odnawialnej w zużyciu energii do 2020 r. oraz wiążący cel przewidujący 10%-owy udział energii odnawialnej w zużyciu benzyny i oleju napędowego w transporcie.

Parlament Europejski stwierdził w rezolucji w sprawie zmian klimatycznych (z dnia 14 lutego 2007 r.), że polityka energetyczna stanowi podstawowy element globalnej strategii UE w sprawie zmian klimatycznych, w której ważną rolę odgrywają odnawialne źródła energii i energooszczędne technologie. Parlament poparł wniosek o wprowadzenie wiążącego celu zwiększającego udział energii odnawialnej w koszyku energetycznym UE do 20% do 2020 r. jako dobry punkt wyjścia i uznał, że cel ten powinien zostać zwiększony do 25% koszyka energetycznego UE. Ponadto Parlament Europejski zaapelował do Komisji w swojej rezolucji w sprawie mapy drogowej na rzecz energii odnawialnej (z dnia 25 września 2007 r.) o przedstawienie do końca 2007 r. propozycji ram prawnych, nadmieniając, jak istotne jest ustalenie docelowych wielkości udziału odnawialnych źródeł energii na szczeblu UE i poszczególnych państw członkowskich.

Rada Europejska obradująca w marcu 2007 r. w Brukseli (dokument Rady 7224/07) potwierdziła długofalowe dążenie Wspólnoty do rozwoju energii odnawialnej w całej UE po 2010 r. i wezwała Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego nowej, kompleksowej dyrektywy w sprawie wykorzystania zasobów odnawialnych. Powinna ona obejmować wiążące prawnie cele w zakresie łącznego udziału energii odnawialnej i udziału biopaliw w transporcie w poszczególnych państwach członkowskich.

- **Kontekst ogólny**

UE i cały świat znajdują się na rozdrożu, jeżeli chodzi o przyszłość energii. Problemy związane ze zmianami klimatycznymi spowodowanymi przez antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych, których przyczyną jest przede wszystkim stosowanie paliw kopalnych, wymagają pilnych i skutecznych działań. Przeprowadzone ostatnio badania przyczyniły się do podniesienia świadomości oraz ułatwiły poznanie tego zagadnienia i jego długofalowych konsekwencji oraz podkreśliły konieczność zdecydowanych i natychmiastowych działań. Zważywszy na fakt, że wytwarzanie i wykorzystanie energii to główne źródła emisji gazów cieplarnianych, konieczne jest zintegrowane podejście do polityki klimatycznej i energetycznej. Rosnąca zależność Unii Europejskiej od importu energii zagraża bezpieczeństwu dostaw i skutkuje wyższymi cenami. Natomiast zwiększone inwestycje w zakresie efektywności energetycznej, energii odnawialnej i nowych technologii przynoszą szeroko zakrojone korzyści i przyczyniają się do realizacji strategii UE na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.

Konsekwencje zmian klimatycznych, rosnąca zależność od paliw kopalnych oraz rosnące ceny energii sprawiają, że wprowadzenie kompleksowej i ambitnej polityki energetycznej łączącej w sobie działania na szczeblu europejskim i na szczeblu państw członkowskich jest dla UE coraz bardziej palącą kwestią. W ramach polityki energetycznej, sektor energii odnawialnej wyróżnia się ze względu na możliwość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i zanieczyszczeń, eksploatacji lokalnych i zdecentralizowanych źródeł energii oraz pobudzenia rozwoju zaawansowanych technologicznie światowych gałęzi przemysłu.

Odnawialne źródła energii mają w dużym stopniu charakter lokalny, nie są zależne od dostępności konwencjonalnych źródeł energii w przyszłości, a ich przeważnie zdecentralizowany charakter ogranicza wrażliwość naszej gospodarki na zmienność dostaw energii. W związku z tym nie ma wątpliwości, że energia odnawialna stanowi kluczowy element zrównoważonej przyszłości energetycznej.

Jeśli energia odnawialna ma stanowić krok w kierunku osiągnięcia podwójnego celu, jakim jest zwiększenie bezpieczeństwa dostaw i ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, niezbędna jest zmiana sposobu w jaki UE promuje energię odnawialną. Konieczne jest wzmocnienie i rozszerzenie istniejących ram regulacyjnych UE. W szczególności ważne jest zapewnienie podjęcia przez wszystkie państwa członkowskie koniecznych działań gwarantujących zwiększenie udziału źródeł odnawialnych w ich koszyku energetycznym.

Nowe ramy prawne dotyczące wspierania i wykorzystania odnawialnych źródeł energii w Unii Europejskiej zapewnią przedsiębiorcom długoterminową stabilność, która potrzebna jest do podejmowania racjonalnych decyzji w zakresie inwestycji w sektorze energii odnawialnej, tak aby wprowadzić Unię Europejską na drogę prowadzącą w kierunku czystszej, bezpieczniejszej i bardziej konkurencyjnej przyszłości energetycznej.

- **Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek**

Dyrektywa 2001/77/WE (Dz.U. L 283 z 27.10.2001) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych: dyrektywa wyznacza orientacyjny udział energii elektrycznej produkowanej ze źródeł odnawialnych w łącznym zużyciu energii we Wspólnocie do 2010 r. na poziomie 21%. Określa krajowe cele orientacyjne dla poszczególnych państw członkowskich, zachęca do korzystania z krajowych systemów wsparcia, do pokonania przeszkód administracyjnych i do integracji sieci elektroenergetycznych oraz wprowadza obowiązek wydawania producentom energii odnawialnej gwarancji pochodzenia, jeżeli tego zażądatają. Przy obecnej polityce i prowadzonych działaniach, można się spodziewać, że do 2010 r. udział wyniesie raczej 19%, a nie docelowe 21%.

Dyrektywa 2003/30/WE (Dz.U. L 123 z 17.5.2003) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych: Dyrektywa wyznacza docelowy udział biopaliw we wszystkich benzynach i olejach napędowych do celów transportu umieszczonych na rynku do dnia 31 grudnia 2010 r. na poziomie 5,75%. Od państw członkowskich zażądata ustaleni orientacyjnych celów na 2005 r., uwzględniających wartość referencyjną wynoszącą 2%. Ten okresowy cel orientacyjny nie został osiągnięty. W 2005 r. biopaliwa stanowiły 1% paliw stosowanych w transporcie. Na podstawie oceny postępów Komisja doszła do wniosku, że mało prawdopodobne jest osiągnięcie celu na 2010 r. – należy się spodziewać, że udział wyniesie około 4,2%.

Postanowienia wcześniejszych dyrektyw 2001/77/WE i 2003/30/WE pokrywające się z postanowieniami nowej dyrektywy zostaną skreślone w momencie transpozycji; natomiast te postanowienia, które dotyczą celów na 2010 r. i sprawozdawczości za ten rok będą obowiązywać do dnia 31 grudnia 2011 r.

- **Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii**

Niniejszy wniosek jest spójny z polityką UE w zakresie walki ze zmianami klimatycznymi, ograniczaniem emisji gazów cieplarnianych, zrównoważonego rozwoju, bezpieczeństwa energetycznego oraz realizacji strategii lizbońskiej.

Niniejszy wniosek będzie w szczególności wchodzić w skład pakietu legislacyjnego, który nałoży na wszystkie państwa członkowskie obowiązki dotyczące gazów cieplarnianych i energii odnawialnej. Poza niniejszą dyrektywą, wprowadzającą cele odnoszące się do energii odnawialnej na rok 2020, pakiet zaproponowany przez Komisję obejmuje rozporządzenie uaktualniające krajowe cele emisji gazów cieplarnianych oraz dyrektywę mającą na celu ulepszenie i rozszerzenie unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS). Pomiędzy celami dotyczącymi ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, systemem handlu uprawnieniami do emisji a celami odnoszącymi się do energii odnawialnej istnieją wyraźne powiązania. Komisja postrzega poszczególne elementy jako elementy komplementarne. EU ETS ułatwi rozwój energii odnawialnej; dyrektywa w sprawie energii odnawialnej stworzy warunki umożliwiające odegranie przez energię odnawialną głównej roli w osiągnięciu celów dotyczących ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.

Zewnętrzna polityka energetyczna Wspólnoty powinna zapewniać jednogłośnie UE, pomagając zacieśnić relacje z jej partnerami energetycznymi, dążąc do dalszej dywersyfikacji źródeł i tras przesyłowych, zacieśnienia partnerstwa i współpracy oraz skupienia się na ograniczaniu emisji gazów cieplarnianych, na energii odnawialnej oraz na zwiększaniu efektywności energetycznej. Kraje trzecie powinny móc skorzystać na wspieraniu źródeł odnawialnych w UE dostarczając biopaliwa i inne biopłyny spełniające wymogi zrównoważonego rozwoju lub dostarczając energię ze źródeł odnawialnych z krajów sąsiednich. Chociaż w zasadzie dla importu lub eksportu energii odnawialnej nie powinny obowiązywać żadne ograniczenia handlowe, Wspólnota musi zapewnić równe reguły gry dla wszystkich producentów energii odnawialnej, zarówno z obszaru Wspólnoty, jak i spoza jej terytorium. Ponieważ niniejszy wniosek wyznacza ambitne cele dla państw członkowskich i ich przemysłu, należy rozwiązać problem ram prawnych dla krajów trzecich.

Rozwój rynku odnawialnych źródeł energii i technologii energii odnawialnej ma również wyraźnie pozytywny wpływ na bezpieczeństwo dostaw energii, możliwości rozwoju regionalnego i lokalnego, rozwój obszarów wiejskich, perspektywy eksportu, spójność społeczną i wzrost zatrudnienia, szczególnie w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw, a także niezależnych producentów energii elektrycznej.

Niniejszy wniosek jest również spójny z europejskim strategicznym planem w dziedzinie technologii energetycznych [KOM(2007) 723], który podkreśla potrzebę zapewnienia konkurencyjności rynkowej dla nowej generacji technologii opierających się na odnawialnych źródłach energii. Ponadto technologie teleinformatyczne jeszcze bardziej ułatwią integrację energii odnawialnej z europejskim systemem dostaw i dystrybucji energii elektrycznej.

2. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Metody konsultacji, główne sektory objęte konsultacjami i ogólny profil respondentów

Główne problemy poruszone w ramach mapy drogowej na rzecz energii odnawialnej zostały omówione w okresie od marca do września 2006 r. podczas konsultacji społecznych dotyczących zielonej księgi w sprawie energii oraz strategicznego przeglądu sytuacji energetycznej UE. Ponadto konsultacje odbyły się również w 2007 r., między innymi z państwami członkowskimi, obywatelami, zainteresowanymi grupami, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, organizacjami pozarządowymi oraz organizacjami konsumenckimi.

Wniosek legislacyjny opiera się na procesie gruntownej oceny skutków obejmującym szeroko zakrojone konsultacje z zainteresowanymi stronami: liczne spotkania z zainteresowanymi stronami w sprawie najważniejszych problemów poruszonych we wniosku, w tym między innymi barier utrudniających zwiększenie wykorzystania energii odnawialnej, wpływu biopaliw na zrównoważony rozwój oraz środków zwiększających elastyczność pozwalających na osiągnięcie krajowych celów w zakresie energii odnawialnej. Odbyły się cztery sesje konsultacji społecznych (przez Internet), nie licząc konsultacji dotyczących zielonej księgi w sprawie energii (marzec–wrzesień 2006 roku), dotyczące zmiany polityki w sprawie biopaliw, zastosowania energii odnawialnej w ciepłownictwie i chłodnictwie, barier administracyjnych oraz wpływu biopaliw na zrównoważony rozwój.

1. Konsultacje społeczne dotyczące zmiany dyrektywy w sprawie biopaliw (kwiecień–lipiec 2006 r.);
2. Konsultacje społeczne w sprawie wspierania zastosowania energii odnawialnej w ciepłownictwie i chłodnictwie (sierpień–październik 2006 r.);
3. Konsultacje społeczne w sprawie barier administracyjnych utrudniających zwiększenie wykorzystania zasobów odnawialnych w sektorze energetyki (marzec–kwiecień 2007 r.);
4. Konsultacje społeczne dotyczące kwestii biopaliw w nowym prawodawstwie dotyczącym wspierania energii odnawialnej (kwiecień–czerwiec 2007 r.).

Streszczenie odpowiedzi oraz sposób ich uwzględnienia

Odnotowano szerokie poparcie dla wzmocnienia polityki w sprawie odnawialnych źródeł energii, a w szczególności dla długofalowego celu dotyczącego udziału energii odnawialnej, w przypadku którego sugestie sięgały od 20% na rok 2020 do 50% lub więcej na lata 2040/2050. Szerokie poparcie uzyskało wprowadzenie celów obowiązkowych, podobnie jak internalizacja kosztów zewnętrznych.

Według wielu respondentów, najważniejsze pozytywne skutki unijnej inicjatywy mającej na celu zwiększenie wykorzystania energii odnawialnej w ciepłownictwie i chłodnictwie są związane ze wspieraniem lokalnego zatrudnienia, szansami dla małych i średnich przedsiębiorstw, rozwojem regionalnym i rozwojem obszarów wiejskich, pobudzeniem rozwoju gospodarczego oraz umacnianiem wiodącej roli przemysłu europejskiego. Za pozytywne skutki uznano również stawienie czoła kwestiom związanym ze zmianami klimatycznymi oraz bezpieczeństwem dostaw energii dla UE. Wymieniane przez respondentów niekorzystne skutki są związane głównie z presją na zasoby biomasy, które są również wykorzystywane w przemyśle do celów niezwiązanych z energetyką, a ich dalsza eksploatacja może doprowadzić do powstania niedoborów lub niepożądanych skutków dla środowiska naturalnego.

Tematem ostatniej sesji konsultacji społecznych były kwestie biopaliw poruszone w dyrektywie. Wniosek poddał pod konsultacje trzy proponowane kryteria zrównoważonego rozwoju: a) tereny zasobne w węgiel nie powinny być przekształcane do celów produkcji biopaliw; b) tereny o dużej różnorodności biologicznej nie powinny być przekształcane do celów produkcji biopaliw; c) biopaliwa powinny osiągnąć minimalny poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych (w obliczeniach nie uwzględnia się utraty zasobów węgla wskutek zmiany sposobu użytkowania gruntów). Większość respondentów wyraża w swoich odpowiedziach ogólne poparcie dla takich kryteriów, a wielu z nich proponuje dalsze ulepszenia systemu.

• **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej**

Dziedziny nauki i wiedzy specjalistycznej, których dotyczy wniosek

Aby odpowiedzieć na pytanie, czy UE powinna przyjąć ilościowe cele odnoszące się do udziału energii odnawialnej na 2020 r., a jeżeli tak, to na jakim poziomie i w jakiej formie, przeprowadzono wiele analiz i badań, w tym również z udziałem zewnętrznych ekspertów.

Zastosowana metodyka

Podczas modelowania wykorzystano różne scenariusze dla 27 państw UE z zastosowaniem modeli PRIMES i Green-X.

Główne organizacje/eksperti, z którymi przeprowadzono konsultacje

Przeprowadzono kilka badań, które wykorzystano w celu zdefiniowania poszczególnych elementów wniosku. Należą do nich sprawozdanie FORRES 2020: „Analiza ewolucji odnawialnych źródeł energii w UE do 2020 r.”, kwiecień 2005 r.”; sprawozdanie OPTRES: „Analiza barier utrudniających rozwój produkcji energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w 25 państwach UE”, maj 2006 r.; projekt RE-GO „Gwarancje pochodzenia energii odnawialnej: wdrożenie, interakcje i zastosowanie”, kontrakt Komisji Europejskiej nr 4.1030/C/02-025/2002; projekt E-TRACK „Europejski standard śledzenia atrybutów wytwarzania energii elektrycznej”, kontrakt Komisji Europejskiej nr EIE/04/141/S07.38594; projekt PROGRESS „Wspieranie i rozwój odnawialnych źródeł energii i systemów wykorzystujących energię odnawialną”, kontrakt Komisji Europejskiej nr TREN/D1/42-2005/S07.56988; a także sprawozdanie MVV Consulting z czerwca 2007 r.: „Ogrzewanie i chłodzenie z wykorzystaniem energii odnawialnej: koszt polityki krajowej i barier administracyjnych”. W kwestii docelowego wpływu biopaliw na ceny żywności: badanie przeprowadzone przez Zentrum für Europäische Wirtschaftsforschung (ZEW) (2007): „Wpływ handlu emisjami na konkurencyjność i wspieranie technologii mających na celu osiągnięcie celów z Kioto przez UE”, 2007 r.

Sposoby udostępnienia opinii ekspertów

Większość wykorzystanych badań zostało opublikowanych lub jest dostępnych na stronie internetowej Europa, w tym między innymi sprawozdanie z postępu prac nad projektem OPTRES, realizowanym w ramach umowy nr EIE/04/073/S07.38567 (www.optres.fhg.de), Sprawozdanie okresowe, 2007 „Identyfikacja barier administracyjnych i dotyczących integracji sieci elektroenergetycznych dla celów wspierania energii elektrycznej pochodzącej z odnawialnych źródeł energii” opublikowane pod adresem:

http://ec.europa.eu/energy/res/consultation/admin_barriers_en.htm.

Sprawozdanie MVV Consulting „Ogrzewanie i chłodzenie z wykorzystaniem energii odnawialnej: koszt polityki krajowych i barier administracyjnych” jest dostępne pod adresem:

http://ec.europa.eu/energy/res/sectors/heat_from_res_en.htm.

• **Ocena skutków**

W ramach oceny skutków analizie poddano następujące kwestie:

- W jakich jednostkach powinny być wyrażone cele dotyczące energii odnawialnej? W ramach oceny skutków porównano warianty polegające na wyrażeniu celów w postaci zużycia energii pierwotnej oraz w postaci ostatecznego zużycia energii i zdecydowano na korzyść drugiego z tych wariantów, gdyż nie rozróżnia on poszczególnych rodzajów energii odnawialnej, zaś podczas zastosowania energii pierwotnej większe znaczenie przypisuje się energii cieplnej i nuklearnej, a wzrost wykorzystania tych źródeł energii utrudniłby osiągnięcie zakładanego udziału energii odnawialnej.

- W jaki sposób cel ustalony na poziomie 20% powinien zostać rozdzielony pomiędzy państwa członkowskie? Oceniono różne metody, w tym model potencjału zasobów w poszczególnych państwach członkowskich, przyjmujący stałe tempo wzrostu we wszystkich państwach członkowskich i korygujący otrzymane wyniki o PKB dla zapewnienia prawidłowego i spójnego obrazu. Wniosek jest taki, że najwłaściwszą metodą jest stałe tempo wzrostu i korekta o PKB, gdyż zakłada ona prosty, wspólny i zrównoważony wzrost dla wszystkich państw członkowskich. Wynik, o ile ważony na podstawie PKB, odzwierciedla bogactwo poszczególnych państw członkowskich, a uwzględniający szybkie postępy w rozwoju odnawialnych źródeł, podkreśla także rolę „prekursorów” dla rozwoju energii odnawialnej, jak również uwzględnia globalny pułap udziału energii odnawialnej jaki do 2020 r. poszczególne państwa członkowskie mają osiągnąć.
- W jaki sposób można udoskonalić przesył energii ze źródeł odnawialnych przez granice (poprzez zastosowanie gwarancji pochodzenia), aby pomóc państwom członkowskim w wypełnieniu ciężących na nich zobowiązań – uwzględniając możliwość zaliczania energii odnawialnej zużytej w jednym z państw członkowskich na poczet realizacji celów innego państwa? Zbadano warianty ujednoczenia gwarancji pochodzenia stosowanych już teraz w sektorze energetyki wraz z ewentualnym rozszerzeniem ich zakresu poza sektor energetyki oraz różnymi stopniami możliwości przenoszenia gwarancji pochodzenia. Zaleca się, aby system gwarancji pochodzenia mógł zostać w znacznym stopniu udoskonolony i ujednoczony, oraz aby jego zakres można było rozszerzyć na dużą skalę na ciepłownictwo i chłodnictwo.
- Które z barier administracyjnych i rynkowych utrudniających rozwój energii odnawialnej można zlikwidować? Rozpatrzono szereg nieprawidłowości w zakresie zasad planowania, procedur administracyjnych i informacji rynkowej i przedstawiono zalecenia dotyczące wyeliminowania tych nieprawidłowości (takie jak wprowadzenie „punktów kompleksowej obsługi”, zapewnienie proporcjonalności opłat, wprowadzenie wzajemnego uznawania certyfikatów, wyznaczenie ostatecznych terminów planistycznych, zapewnienie społeczeństwu i specjalistom większej ilości informacji oraz wprowadzenie minimalnych poziomów wykorzystania energii odnawialnej dla nowych budynków).
- Jakie kryteria i metody monitorowania można wykorzystać, aby utworzyć system zapewnienia zgodności biopaliw z zasadami zrównoważonego rozwoju? Rozważono szereg wariantów i zasugerowano, że taki system powinien przewidywać minimalny poziom emisji gazów cieplarnianych, kryteria różnorodności biologicznej oraz nagrody za zastosowanie wsadów zapewniających zróżnicowanie bazy surowców, takich jak materiał lignocelulozowy do wytwarzania biopaliw drugiej generacji. Należy pozostawić weryfikację w gestii państw członkowskich (zachęcając jednocześnie do stosowania wielonarodowych systemów certyfikacji); system kar za niespełnianie kryteriów powinien być jednakowy na całym jednolitym rynku i przewidywać odbieranie ulg podatkowych oraz nieuwzględnianie takich biopaliw w ocenie realizacji zobowiązań dotyczących biopaliw i celów krajowych. Ponadto w praktyce „identyfikacja” biopaliw będzie wymagała ich fizycznego śledzenia, co umożliwi zidentyfikowanie biopaliw spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju i przyznanie im premii rynkowej.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

- **Krótki opis proponowanych działań**

Proponowana dyrektywa określa zasady, zgodnie z którymi państwa członkowskie muszą zapewnić osiągnięcie co najmniej 20%-ego udziału energii odnawialnej w zużyciu energii ogółem w UE do 2020 r. i wprowadza ogólne cele krajowe dla poszczególnych państw członkowskich.

Energia odnawialna dotyczy trzech sektorów: energetyki, ciepłownictwa i chłodnictwa oraz transportu. Ogólna koncepcja zakłada zachowanie przez państwa członkowskie możliwości decydowania o udziale tych sektorów w osiągnięciu celu krajowego. Proponuje się jednak, aby każde państwo członkowskie osiągnęło co najmniej 10%-owy udział energii odnawialnej (przede wszystkim biopaliw) w sektorze transportu do 2020 r. Są ku temu następujące powody: (1) sektor transportu to sektor charakteryzujący się najbardziej gwałtownym wzrostem emisji gazów cieplarnianych spośród wszystkich gałęzi gospodarki; (2) biopaliwa stanowią odpowiedź na problem zależności sektora transportu od ropy, będący jednym z najpoważniejszych zagrożeń dla bezpieczeństwa dostaw energii stojących przed UE; (3) produkcja biopaliw jest obecnie droższa niż wytwarzanie innych form energii odnawialnej, co może oznaczać, że wobec braku konkretnych wymogów ich rozwój mógłby niemal stanąć w miejscu.

Dyrektywa wprowadza specjalny system dla biopaliw i innych biopłynów mający zagwarantować zgodność polityki z zasadami zrównoważonego rozwoju środowiska naturalnego, gwarantując, między innymi, że biopaliwa liczące się do realizacji celów przyczynią się do osiągnięcia minimalnego poziomu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.

- **Podstawa prawna**

Wniosek zostanie złożony na podstawie art. 175 ust. 1 Traktatu w powiązaniu z art. 95. Chociaż preferowane jest zastosowanie jednej podstawy prawnej, uznaje się, że podwójna podstawa prawna jest właściwa, jeżeli środek zawiera postanowienia oparte na różnych częściach Traktatu. Obydwie podstawy prawne sugerują zastosowanie procedury współdecyzji.

Większa część wniosku podlega art. 175 ust. 1 (środowisko). Artykuł ten daje Wspólnocie prawo działania w celu zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego, ochrony zdrowia ludzkiego oraz ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych. Niniejsza dyrektywa prowadzi do osiągnięcia tych celów.

Artykuły 15, 16 i 17 wniosku nakładają jednak na państwa członkowskie wiążące zobowiązania dotyczące zgodności biopaliw i innych biopłynów z zasadami zrównoważonego rozwoju. Chociaż same kryteria zrównoważonego rozwoju zdecydowanie prowadzą do osiągnięcia celu, jakim jest ochrona środowiska, dyrektywa zapobiega przyjęciu przez państwa członkowskie pewnych środków, które utrudniłyby handel biopaliwami lub surowcami. Dyrektywa zmierza zatem do pełnej harmonizacji kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw, aby zagwarantować, że żadne z kryteriów przyjętych indywidualnie przez państwa członkowskie nie będzie mogło stanowić przeszkody utrudniającej handel pomiędzy państwami członkowskimi. W przypadku tego elementu dyrektywy, za główny cel uznawany jest zatem rynek wewnętrzny. Fakt, że istotnym celem jest również ochrona środowiska nie ma wpływu na tę ocenę, ponieważ art. 95 ust. 3 wyraźnie przewiduje dążenie do wysokiego poziomu ochrony środowiska w działaniach mających na celu ustanowienie wewnętrznego rynku. Komisja uznaje zatem, że postanowienia zharmonizowanych standardów dotyczących zgodności biopaliw z zasadami zrównoważonego rozwoju podlegają art. 95 (rynek wewnętrzny).

Mówiąc ogólnie, energia odnawialna stanowi bliski substytut energii konwencjonalnej i dostarczana jest za pośrednictwem tej samej infrastruktury i systemów logistycznych. Wszystkie państwa członkowskie wykorzystują już energię odnawialną i zdecydowały się zwiększyć jej udział. Z tych względów, niniejszy wniosek nie będzie mieć istotnego wpływu na wybór źródeł energii przez państwa członkowskie ani na ogólną strukturę ich dostaw energii i nie podlega art. 175 ust. 2 Traktatu.

- **Zasada pomocniczości**

Zasada pomocniczości ma zastosowanie, o ile wniosek nie podlega wyłącznym kompetencjom Wspólnoty.

Cele wniosku nie mogą być skutecznie realizowane przez państwa członkowskie z następujących względów:

Z doświadczenia w zakresie wspierania odnawialnych źródeł energii w Unii Europejskiej wynika, że faktyczne postępy zaczęto osiągać dopiero wtedy, gdy Unia Europejska przyjęła instrumenty legislacyjne wyznaczające cele, które należało osiągnąć w określonym terminie. Sprawdziło się to w przypadku dyrektywy 2001/77/WE w sprawie wspierania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz dyrektywy 2003/30/WE w sprawie wspierania użycia biopaliw. Nie istnieją ramy prawne pozwalające na wspieranie dużego udziału odnawialnych źródeł energii w sektorze ciepłownictwa i chłodnictwa. Zastosowanie energii odnawialnej w tym sektorze praktycznie nie wzrasta.

Rada Europejska doszła do wniosku, że Unia Europejska musi wspólnymi siłami osiągnąć 20%-owy udział odnawialnych źródeł energii w ostatecznym zużyciu energii do 2020 r. ze względu na bezpieczeństwo dostaw, ochronę środowiska oraz konkurencyjność sektora energii odnawialnej, który jest obecnie światowym liderem w wielu sektorach.

Pozostawienie działań państwom członkowskim groziłoby nieosiągnięciem tego celu i nie zapewniłoby sprawiedliwego podziału zadań koniecznych do uzyskania 20% udziału w zużyciu ostatecznym. Ponadto pozostawienie działań wyłącznie w gestii państw członkowskich wywołałoby również niepewność inwestorów co do celów, które mają zostać osiągnięte oraz drogi prowadzącej do ich osiągnięcia.

Poza tymi celami, dyrektywa porusza kwestię środków wsparcia rozwoju energii odnawialnej, takich jak procedury administracyjne, planowanie, budowa, informacja i szkolenia. Jeżeli chodzi o energię elektryczną wytwarzaną ze źródeł odnawialnych, dyrektywa rozwiązuje problemy związane z sieciami elektroenergetycznymi, takie jak dostęp do sieci, oraz zwiększa rolę gwarancji pochodzenia. Środki te opierają się na istniejących postanowieniach dyrektywy 2001/77/WE oraz dyrektywy 2002/91/WE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków oraz przewidują wspólną koncepcję, korzystną dla producentów i konsumentów energii odnawialnej w całej Wspólnocie. Wspólnotowe podejście do wspierania energii odnawialnej z zastosowaniem tych środków jest stosowne, ponieważ ambitny cel wymaga skoordynowanego działania ukierunkowanego na sektory, w których można osiągnąć największe postępy.

Działania na poziomie Wspólnoty w zakresie zrównoważonego wykorzystania biopaliw są uzasadnione, gdyż zapobiegają powstaniu wielu programów krajowych mogących utrudnić import do Wspólnoty i handel wewnątrz Wspólnoty.

W niniejszym wniosku państwa członkowskie zachowują sporą swobodę decydowania, pozwalającą na wspieranie rozwoju sektora energii odnawialnej w sposób, który najbardziej odpowiada ich potencjałowi i krajowym uwarunkowaniom, obejmujący możliwość osiągnięcia celów poprzez wspieranie rozwoju energii odnawialnej w innych państwach członkowskich.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

- **Zasada proporcjonalności i wybór instrumentów**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:

Osiągnięcie ogólnego celu nie byłoby możliwe bez podjęcia ogólnego zobowiązania, wyrażonego w formie prawnie wiążących celów. Ponieważ problemy polityki energetycznej stanowią zagrożenie dla całej Wspólnoty, reakcja powinna nastąpić na tym samym szczeblu.

Wybrany instrumentem jest dyrektywa, która musi zostać wdrożona przez państwa członkowskie. Dyrektywa stanowi odpowiedni instrument do wspierania źródeł energii odnawialnej, ponieważ jasno określa cele, jakie należy osiągnąć, pozostawiając jednocześnie państwom członkowskim na tyle dużo swobody, aby mogły wdrożyć dyrektywę w sposób najlepiej odpowiadający ich specyficznym uwarunkowaniom. Dyrektywa sięga dalej niż dyrektywa ramowa, dokładniej precyzując cele i działania, jakie należy podjąć.

Dyrektywa wyznacza ogólny wiążący cel zużycia energii odnawialnej dla Unii Europejskiej do 2020 r. na poziomie 20%. Ponadto wyznacza minimalny wiążący cel udziału rynkowego biopaliw w 2020 r. na poziomie 10%, który ma zostać osiągnięty przez wszystkie państwa członkowskie.

Poza tym państwa członkowskie mogą rozwijać ten sektor energii odnawialnej, który najlepiej odpowiada ich krajowym uwarunkowaniom i potencjałowi, pod warunkiem, że wspólnie osiągną cel 20%.

Poziom narzuconych ograniczeń jest zatem proporcjonalny do zamierzonego celu.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Wspólnoty.

5. INFORMACJE DODATKOWE

- **Uproszczenie**

Wniosek przewiduje uproszczenie prawodawstwa.

Obecnie w dziedzinie energii odnawialnej funkcjonują dwie dyrektywy: dyrektywa w sprawie energii elektrycznej oraz w sprawie biopaliw. Trzeci sektor, ciepłownictwo i chłodnictwo, nie doczekał się do tej pory legislacji na szczeblu europejskim. Wyznaczenie celów na 2020 r. oraz przegląd sektora energii odnawialnej stanowią okazję, aby zaproponować jedną kompleksową dyrektywę, obejmującą wszystkie trzy sektory energii odnawialnej. Dzięki temu możliwe jest wprowadzenie niepodzielnych środków w różnych sektorach, mających na celu rozwiązanie problemów dotyczących wszystkich sektorów (na przykład barier administracyjnych).

Jedna dyrektywa oraz pojedyncze krajowe plany działania zachęcą państwa członkowskie do rozważenia polityki energetycznej w bardziej zintegrowany sposób, koncentrujący się na jak najlepszym podziale nakładu pracy.

Obecnie obydwie dyrektywy wymagają sporządzania sprawozdań; zostaną one zastąpione jednym sprawozdaniem w ramach proponowanej nowej dyrektywy.

- **Uchylenie obowiązującego prawodawstwa**

Przyjęcie niniejszego wniosku doprowadzi do uchylecia obowiązującego prawodawstwa.

- **Klauzula przeglądu/rewizji/wygaśnięcia**

Niniejszy wniosek obejmuje kilka klauzul przeglądu.

- **Przekształcanie**

Wniosek nie obejmuje przekształcania aktów prawnych.

- **Tabela korelacji**

Państwa członkowskie mają obowiązek przekazania Komisji tekstu przepisów krajowych przyjętych w celu transpozycji dyrektywy oraz tabeli korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

- **Europejski Obszar Gospodarczy (EOG)**

Proponowany akt dotyczy kwestii związanych z EOG i z tego względu powinien objąć Europejski Obszar Gospodarczy.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1 i art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Większe stosowanie energii ze źródeł odnawialnych stanowi istotny element pakietu środków koniecznych do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i spełnienia postanowień Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, a także do wywiązania się z innych europejskich i międzynarodowych zobowiązań w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, wykraczających poza rok 2012. Ma ono również duże znaczenie dla zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii, wspierania rozwoju technologicznego, a także dla tworzenia możliwości zatrudnienia i możliwości rozwoju regionalnego, zwłaszcza na obszarach wiejskich.
- (2) Większe stosowanie biopaliw w transporcie jest jednym z najskuteczniejszych narzędzi, dzięki którym Wspólnota może zmniejszyć swoje uzależnienie od importu ropy – gdzie problem bezpieczeństwa dostaw jest najpilniejszy – i wpłynąć na rynek paliw.

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

- (3) Dyrektywa 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych⁵ oraz dyrektywa 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych⁶ zawierają definicje różnych rodzajów energii odnawialnej. Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 96/92/WE⁷ zawiera definicje dotyczące ogólnie sektora energii elektrycznej. W interesie stabilności i jasności właściwe jest zastosowanie tych samych definicji w niniejszej dyrektywie.
- (4) W „Mapie drogowej na rzecz energii odnawialnej”⁸ wykazano, że cel przewidujący 20%-owy udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym zużyciu energii i 10%-owy udział energii odnawialnej w transporcie są celami właściwymi i osiągalnymi oraz że ramy zawierające cele obowiązkowe powinny zapewnić przedsiębiorstwom długotrwałą pewność potrzebną do podejmowania racjonalnych decyzji inwestycyjnych w sektorze energii odnawialnej.
- (5) Na posiedzeniu Rady Europejskiej w Brukseli w marcu 2007 r. potwierdzono zobowiązanie Wspólnoty do rozwoju energii odnawialnych na terytorium Wspólnoty po roku 2010. Rada poparła obowiązkowy cel przewidujący 20%-owy udział energii odnawialnych w całkowitym zużyciu energii we Wspólnocie do 2020 r. i obowiązkowy minimalny cel przewidujący 10%-owy udział biopaliw w ogólnym zużyciu benzyny i oleju napędowego w transporcie, który wszystkie państwa członkowskie są zobowiązane osiągnąć do 2020 r. i który należy zrealizować w sposób efektywny pod względem kosztów. Stwierdzono, że wiążący charakter celu dla biopaliw jest właściwy pod warunkiem, że produkcja będzie trwała, biopaliwa drugiej generacji staną się dostępne na rynku i że dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG⁹ zostanie zmieniona, aby umożliwić właściwe poziomy mieszania.
- (6) Głównym celem wyznaczenia wiążących celów jest zagwarantowanie pewności dla inwestorów. Nie jest zatem właściwe odkładanie decyzji o tym, czy dany cel jest wiążący, do momentu zaistnienia przyszłego wydarzenia. W oświadczeniu do protokołu z posiedzenia Rady z dnia 15 lutego 2007 r. Komisja stwierdziła zatem, że według niej decyzja o wiążącym charakterze celu nie powinna być odkładana do momentu, kiedy biopaliwa drugiej generacji staną się dostępne na rynku.

⁵ Dz.U. L 283 z 27.10.2001, s. 33. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/108/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 414).

⁶ Dz.U. L 123 z 17.5.2003, s. 42.

⁷ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 37.

⁸ KOM(2006) 848.

⁹ Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

- (7) W swojej rezolucji dotyczącej mapy drogowej na rzecz energii odnawialnej w Europie Parlament Europejski wezwał Komisję do przedstawienia do końca 2007 r. wniosku w sprawie ram prawnych w zakresie energii odnawialnej, podkreślając znaczenie określenia docelowych udziałów energii ze źródeł odnawialnych na poziomie Wspólnoty oraz na poziomie państw członkowskich.
- (8) W świetle stanowiska zajętego przez Komisję, Radę i Parlament Europejski właściwe jest wyznaczenie obowiązkowych celów, zgodnie z którymi w Unii Europejskiej w 2020 r. ze źródeł odnawialnych pochodzić będzie 20% energii zużywanej ogółem i 10% w sektorze transportowym.
- (9) Sytuacje wyjściowe, potencjał poszczególnych państw członkowskich w zakresie energii odnawialnych i ich koszyki energetyczne są różne. Dlatego konieczne jest przełożenie całkowitego celu na poziomie 20% na indywidualne cele dla poszczególnych państw członkowskich z należytym uwzględnieniem sprawiedliwego i odpowiedniego rozdziału zobowiązań, dostosowanego do zróżnicowanych sytuacji wyjściowych i potencjałów poszczególnych krajów, w tym obecnego poziomu wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych i struktury koszyka energetycznego. Należy dokonać tego przez rozdzielanie wymaganego całkowitego zwiększenia wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych pomiędzy państwa członkowskie w oparciu o równe zwiększenie udziału każdego państwa członkowskiego, ważone produktem krajowym brutto i po dostosowaniu w celu odzwierciedlenia krajowych punktów wyjściowych, a przy obliczaniu energii odnawialnej powinno być uwzględniane ostateczne zużycie energii.
- (10) W odniesieniu do 10%-owego celu dla energii odnawialnej w transporcie właściwe jest natomiast ustalenie takiego samego udziału dla wszystkich państw członkowskich w celu zapewnienia spójności specyfikacji paliw transportowych i ich dostępności. Ponieważ handel paliwami transportowymi nie przysparza trudności, państwa członkowskie nieposiadające w wystarczającym zakresie odpowiednich zasobów, będą mogły łatwo uzyskać odnawialne paliwa w inny sposób. Mimo iż osiągnięcie przez Wspólnotę celu w zakresie biopaliw wyłącznie w oparciu o produkcję wewnątrzspółnotową byłoby technicznie możliwe, prawdopodobne i pożądane jest, aby cel ten został de facto osiągnięty przez połączenie produkcji wewnątrzspółnotowej i przywozów. W tym celu Komisja powinna monitorować zaopatrzenie wspólnotowego rynku biopaliw i w razie konieczności proponować odpowiednie środki celem zapewnienia równowagi między produkcją wewnątrzspółnotową i przywozami, przy uwzględnieniu przebiegu wielostronnych i dwustronnych negocjacji handlowych oraz aspektów środowiskowych, względów kosztowych, względów bezpieczeństwa energetycznego i innych.
- (11) Aby całkowite cele zostały osiągnięte, państwa członkowskie powinny trzymać się orientacyjnego kursu, nakreślającego drogę do osiągnięcia wyznaczonych celów oraz stworzyć krajowy plan działania zawierający cele sektorowe, mając na uwadze fakt, że istnieją różne zastosowania dla biomasy i dlatego kluczowe znaczenie ma zmobilizowanie nowych zasobów biomasy.

- (12) Aby umożliwić osiągnięcie korzyści z postępu technologicznego i ekonomii skali, orientacyjny kurs powinien uwzględniać możliwość szybszego wzrostu wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w późniejszych latach. Tym sposobem szczególną uwagę można poświęcić sektorom, które cierpią z powodu braku postępu technologicznego i ekonomii skali i pozostają słabo rozwinięte, ale które w przyszłości mogą w znaczący sposób przyczynić się do osiągnięcia celów wyznaczonych dla 2020 r.
- (13) Punktem wyjściowym dla obranego kursu powinien być rok 2005, ponieważ jest to ostatni rok, dla którego dostępne są wiarygodne dane dotyczące udziałów energii odnawialnych w poszczególnych krajach.
- (14) Konieczne jest określenie jednoznacznych zasad obliczania udziału energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych.
- (15) Przy obliczaniu wkładu energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych, wpływ zmiennych warunków klimatycznych powinien być łagodzony przez zastosowanie zasady normalizacji.
- (16) Działanie pomp ciepła wykorzystujących zasoby geotermalne z ziemi lub wody oraz pomp ciepła wykorzystujących ciepło z powietrza w celu doprowadzenia energii termicznej do użytecznej temperatury, wymaga stosowania energii elektrycznej. Pompy ciepła wykorzystujące ciepło z powietrza często potrzebują znacznej ilości energii konwencjonalnej. Dlatego przy kontroli zgodności z celami wyznaczonymi w niniejszej dyrektywie pod uwagę powinna być brana jedynie użyteczna energia termiczna pochodząca z pomp ciepła wykorzystujących ciepło z powietrza, spełniających minimalne wymagania współczynnika efektywności ustanowione w decyzji Komisji 2007/742/WE¹⁰, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1980/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. w sprawie zrewidowanego programu przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego¹¹.
- (17) Systemy energii biernej wykorzystują konstrukcję budynków do spożytkowania energii. Tę energię uważa się za energię zaoszczędzoną. Aby uniknąć podwójnego liczenia, energii spożytkowanej w ten sposób nie powinno się brać pod uwagę do celów niniejszej dyrektywy.
- (18) Importowana energia elektryczna, wyprodukowana poza terytorium Wspólnoty ze źródeł odnawialnych, może być zaliczana na poczet realizacji celów państw członkowskich. Niemniej jednak, aby uniknąć wzrostu netto emisji gazów cieplarnianych w wyniku zmiany wykorzystania istniejących źródeł odnawialnych i ich całościowego bądź częściowego zastąpienia konwencjonalnymi źródłami energii, liczona powinna być jedynie energia elektryczna wytworzona przez instalacje energii odnawialnej, które oddano do eksploatacji po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. Aby zapewnić możliwość wiarygodnego monitorowania i rejestrowania importu energii, powinien on podlegać systemowi gwarancji pochodzenia. Uwzględnione zostaną umowy z krajami trzecimi dotyczące organizacji handlu energią elektryczną pochodzącą ze źródeł odnawialnych.

¹⁰ Dz.U. L 301 z 20.11.2007, s. 14.

¹¹ Dz.U. L 237 z 21.9.2000, s. 1.

- (19) Aby stworzyć możliwości zmniejszenia kosztów osiągnięcia celów określonych w niniejszej dyrektywie, należy ułatwić użytkowanie w państwach członkowskich energii wyprodukowanej ze źródeł odnawialnych w innych państwach członkowskich oraz umożliwić państwom członkowskim uwzględnianie energii elektrycznej, ogrzewania i chłodzenia, zużytych w innych państwach członkowskich na poczet swoich celów krajowych. Dlatego należy przyjąć zharmonizowane przepisy dotyczące sporządzania i przekazywania gwarancji pochodzenia w tych sektorach.
- (20) Obowiązek wydania, na życzenie, gwarancji pochodzenia dla ogrzewania lub chłodzenia wyprodukowanego z odnawialnych źródeł energii, powinien być ograniczony do obiektów o mocy co najmniej 5 MW_{th}, tak aby uniknąć nadmiernych obciążeń administracyjnych, które zostałyby nałożone, gdyby obowiązkiem tym objęto również mniejsze instalacje, w tym instalacje znajdujące się w gospodarstwach domowych.
- (21) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stworzenia systemu wcześniejszej autoryzacji przekazywania gwarancji pochodzenia między państwami członkowskimi, jeżeli jest to konieczne do zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw energii, do osiągnięcia celów związanych ze środowiskiem, leżących u podstaw ich systemu wsparcia lub do osiągnięcia zgodności z celami określonymi w niniejszej dyrektywie. Takie systemy powinny być ograniczone do tego, co jest konieczne i proporcjonalne, i nie powinny stanowić środka arbitralnej dyskryminacji.
- (22) Po sprawdzeniu systemu zharmonizowanych gwarancji pochodzenia Komisja powinna zbadać, czy konieczne są jakieś dalsze zmiany.
- (23) W celu uniknięcia ingerencji w systemy wsparcia, którymi objęte są istniejące instalacje, i w celu uniknięcia nadmiernych rekompensat dla producentów energii odnawialnej, między państwami członkowskimi mogą być przekazywane jedynie gwarancje pochodzenia wydane dla instalacji, które zostały oddane do eksploatacji po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy, lub dla produkcji będącej rezultatem zwiększenia mocy wytwarzania energii odnawialnej danej instalacji po tej dacie.
- (24) Zostało wykazane, że brak przejrzystych przepisów i koordynacji między poszczególnymi organami wydającymi zezwolenia utrudnia wykorzystanie energii odnawialnej. Specyficzna struktura sektora energii odnawialnej powinna zostać dlatego wzięta pod uwagę przez krajowe, regionalne i lokalne organy przy dokonywaniu przeglądu procedur administracyjnych stosowanych przy wydawaniu zezwoleń na budowę i eksploatację obiektów produkujących energię elektryczną, ogrzewanie i chłodzenie lub paliwa transportowe z odnawialnych źródeł energii. Administracyjne procedury wydawania zezwolenia powinny zostać usprawnione i powinny wyraźnie określać terminy dla instalacji wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych. Zasady i wytyczne dotyczące planowania powinny zostać dostosowane w celu uwzględnienia oszczędnych i przyjaznych dla środowiska urządzeń grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących odnawialne źródła energii.

- (25) Krajowe specyfikacje techniczne i inne wymagania wchodzące w zakres dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych¹² związane na przykład z poziomami jakości, metodami badań lub warunkami użytkowania nie powinny stwarzać przeszkód dla handlu urządzeniami i systemami wykorzystującymi energię odnawialną. Dlatego systemy wsparcia dla energii odnawialnej nie powinny wyznaczać krajowych specyfikacji technicznych innych od istniejących norm europejskich ani wymagać, aby objęte wsparciem urządzenia i systemy były certyfikowane lub badane w określonym miejscu lub przez określony podmiot.
- (26) Na poziomie krajowym i regionalnym zasady i obowiązki dotyczące minimalnych wymogów w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych w nowych i odnowionych budynkach doprowadziły do znacznego wzrostu użytkowania energii ze źródeł odnawialnych. Działania te powinny być wspierane w szerszym kontekście europejskim, podobnie jak bardziej wydajne zastosowania wykorzystujące odnawialne źródła energii w przepisach i kodeksach budowlanych.
- (27) Luki informacyjne i szkoleniowe, zwłaszcza w sektorze ogrzewania i chłodzenia, powinny zostać usunięte, aby zachęcić do wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych.
- (28) Do opracowania szkoleń konieczne jest skoordynowane podejście, a w celu uniknięcia zakłóceń na rynku i zapewnienia konsumentom produktów i usług wysokiej jakości instalatorzy małych urządzeń wykorzystujących odnawialne źródła energii powinni mieć dostęp do odpowiedniej certyfikacji. Państwa członkowskie powinny wzajemnie uznawać swoje krajowe systemy certyfikacji, które powinny opierać się na minimalnych zharmonizowanych zasadach, uwzględniających europejskie normy technologiczne oraz istniejące systemy szkoleń i kwalifikacji dla instalatorów urządzeń wykorzystujących źródła energii odnawialnej. Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych¹³ powinna mieć w dalszym ciągu zastosowanie w odniesieniu do kwestii nieobjętych niniejszą dyrektywą, takich jak uznawanie kwalifikacji zawodowych instalatorów, którzy nie są certyfikowani w jednym państwie członkowskim.
- (29) Podczas gdy dyrektywa 2005/36/WE określa wymagania w zakresie wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych, w tym również wymagania dla architektów, należy zadbać o to, aby architekci i planiści we właściwy sposób uwzględniali wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych w swoich planach i projektach. Państwa członkowskie powinny zatem dostarczyć wyraźne wytyczne. Powinno to odbyć się bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/36/WE, a w szczególności jej art. 46 i 49.
- (30) Koszty przyłączenia do sieci energetycznej nowych producentów energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii powinny mieć charakter obiektywny, przejrzysty i niedyskryminujący; właściwie uwzględnione powinny być korzyści, jakie daje sieci przyłączenie nowych generatorów.

¹² Dz.U. L 204 z 21.7.1998.

¹³ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

- (31) W niektórych okolicznościach nie ma możliwości zapewnienia pełnego przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii bez uszczerbku dla niezawodności i bezpieczeństwa istniejącej sieci energetycznej. W takich okolicznościach właściwe może być wypłacenie producentom rekompensaty finansowej.
- (32) Dyrektywa 2001/77/WE określa ramy dla włączenia energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii do sieci. Niemniej jednak rzeczywiście osiągnięty stopień włączenia tej energii do sieci jest bardzo różny w poszczególnych państwach członkowskich. Z tego powodu konieczne jest wzmocnienie ram i dokonywanie okresowego przeglądu ich stosowania na poziomie krajowym.
- (33) Wzajemne połączenia między sieciami poszczególnych krajów ułatwiają włączanie energii elektrycznej pochodzącej z odnawialnych źródeł. Oprócz łagodzenia zmienności, połączenia międzysieciowe mogą prowadzić do zmniejszenia kosztów bilansowania, dzięki obniżeniu cen wspierać prawdziwą konkurencję, oraz prowadzić do rozwoju sieci. Wspólne korzystanie ze zdolności przesyłowej i jej optymalne wykorzystanie mogą pomóc uniknąć konieczności budowania nowych obiektów.
- (34) Produkcja biopaliw powinna być zrównoważona ekologicznie. Biopaliwa stosowane do tego, aby osiągnąć cele określone w niniejszej dyrektywie, oraz biopaliwa, które korzystają z krajowych systemów wsparcia, powinny w związku z tym podlegać kryteriom zrównoważonego rozwoju środowiska.
- (35) Wprowadzenie kryteriów zrównoważonego rozwoju środowiska w odniesieniu do biopaliw nie doprowadzi do osiągnięcia zamierzonego celu, jeśli produkty niespełniające kryteriów zamiast jako biopaliwa będą wykorzystywane jako biopłyny w sektorze ogrzewania lub energii elektrycznej. Z tego powodu kryteria zrównoważonego rozwoju środowiska powinny mieć również zastosowanie ogólnie do biopłynów.
- (36) Rada Europejska obradująca w Brukseli w marcu 2007 r. wezwała Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego nowej kompleksowej dyrektywy w sprawie wykorzystania wszystkich odnawialnych źródeł energii, który mógłby zawierać kryteria i przepisy zapewniające trwałą produkcję i wykorzystywanie bioenergii. Kryteria te powinny tworzyć spójną część szerszego systemu obejmującego również biopłyny, a nie jedynie biopaliwa. Należy zatem zawrzeć w niniejszej dyrektywie wspomniane kryteria zrównoważonego rozwoju. W celu uniknięcia dodatkowych kosztów dla przedsiębiorstw oraz niejednolitej sytuacji pod względem norm środowiskowych w związku z niespójnym podejściem, kluczowe jest, aby kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw określone w niniejszej dyrektywie odpowiadały kryteriom określonym w dyrektywie 98/70/WE. W 2010 r. Komisja powinna ponadto dokonać przeglądu, czy należy uwzględnić inne zastosowania biomasy.

- (37) Jeżeli tereny zasobne w węgiel znajdujący się w glebie lub roślinności zostaną przekształcone pod uprawę surowców do produkcji biopaliw i innych biopłynów, część magazynowanego węgla zostanie zasadniczo uwolniona do atmosfery, co prowadzi do wytworzenia dwutlenku węgla. Wynikające z tego negatywne skutki dla emisji gazów cieplarnianych mogą przewyższać pozytywny wpływ stosowania biopaliw lub innych biopłynów na emisję gazów cieplarnianych w niektórych przypadkach nawet w zasadniczy sposób. Dlatego przy obliczaniu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku poszczególnych biopaliw i innych biopłynów uwzględniane powinny być łączne skutki pod względem węgla uwalnianego do atmosfery, będące rezultatem takiego przekształcenia. Jest to konieczne, aby zagwarantować, że przy obliczeniach ograniczenia emisji gazów cieplarnianych uwzględniane są łączne skutki pod względem węgla uwalnianego do atmosfery, będące rezultatem stosowania biopaliw i innych biopłynów .
- (38) Aby uniknąć prowadzenia przez podmioty gospodarcze niepotrzebnych pracochłonnych badań oraz aby zapobiec przekształcaniu terenów zasobnych w węgiel, co do których z perspektywy czasu okazałyby się, że nie kwalifikują się one do uprawy surowców do produkcji biopaliw i innych biopłynów, te rodzaje terenów, w przypadku których uwolniony w wyniku przekształcenia węgiel nie mógłby – w rozsądnym okresie czasu przy uwzględnieniu pilnego charakteru problemu zmian klimatycznych – być zrównoważony przez ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikające z produkcji biopaliw i innych biopłynów, nie powinny być przekształcane pod uprawę biopaliw i innych biopłynów. Ze spisów światowych zasobów węgla wynika, że tereny podmokłe oraz obszary stale zalesione powinny należeć do tej kategorii.
- (39) Zachęty przewidziane w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do biopaliw i innych biopłynów oraz wzrastające światowe zapotrzebowanie na biopaliwa i inne biopłyyny nie powinny zachęcać do niszczenia terenów o dużej różnorodności biologicznej. Takie wyczerpywalne zasoby, których znaczenie dla ludzkości zostało uznane przez różnorodne instrumenty międzynarodowe, powinny być chronione. Ponadto konsumenci we Wspólnocie uznaliby niszczenie terenów o dużej różnorodności biologicznej, będące wynikiem rosnącego stosowania biopaliw i innych biopłynów za niemożliwe do zaakceptowania z etycznego punktu widzenia. Z tych powodów konieczne jest określenie kryteriów gwarantujących, że biopaliwa i inne biopłyyny będą kwalifikować się do zachęt jedynie wtedy, kiedy istnieje gwarancja, że nie pochodzą one z terenów o dużej różnorodności biologicznej. Zgodnie z wybranymi kryteriami las uznawany jest za las o dużej różnorodności biologicznej, jeżeli nie jest zakłócony znaczącą ludzką działalnością (zgodnie z definicją stosowaną przez Organizację ds. Wyżywienia i Rolnictwa Narodów Zjednoczonych, Europejską Komisję Gospodarczą Narodów Zjednoczonych oraz Ministerialny Proces Ochrony Lasów w Europie¹⁴ lub jeżeli w celu ochrony środowiska naturalnego jest chroniony przepisami krajowymi. Ponadto, mając na uwadze wysoko bioróżnorodny charakter niektórych obszarów trawiastych, należy uniemożliwić objęcie zachętami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie biopaliw wyprodukowanych z surowców pochodzących z takich terenów. Komisja powinna ustanowić odpowiednie kryteria lub zakresy geograficzne w celu

¹⁴ Temperate and Boreal Forest Resources Assessment (2000); Ministerialny Proces Ochrony Lasów w Europie (2003).

określenia takich wysoko bioróżnorodnych obszarów trawiastych zgodnie z najlepszymi dostępnymi dowodami naukowymi i odnośnymi normami międzynarodowymi.

- (40) W przypadku gdy biopaliwa i inne biopłyyny są produkowane z surowców uprawianych w UE, powinny one spełniać wymagania UE w zakresie ochrony środowiska, obowiązujące w sektorze rolnictwa. Stosowanie takich kryteriów w odniesieniu do przywozów z krajów trzecich jest administracyjnie i technicznie niemożliwe.
- (41) Kryteria zrównoważonego rozwoju środowiska będą skuteczne tylko wtedy, jeżeli doprowadzą do zmian w postępowaniu uczestników rynku. Uczestnicy rynku zmieniają swoje postępowanie jedynie wtedy, jeżeli biopaliwa i inne biopłyyny spełniające kryteria będą mogły być sprzedawane po wyższej cenie w porównaniu do tych, które ich nie spełniają. Zgodnie z metodą bilansu masy służącą sprawdzeniu zgodności, istnieje fizyczny związek między produkcją biopaliw i innych biopłynów spełniających kryteria oraz użyciem biopaliw i innych biopłynów we Wspólnocie, prowadzący do właściwej równowagi między podażą a popytem i gwarantujący różnicę w cenie, która jest większa niż w systemach, w których takiego związku nie ma. Dlatego w celu sprawdzenia zgodności stosowany powinien być system bilansu masy, tak aby zagwarantować możliwość sprzedaży biopaliw i innych biopłynów spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju środowiska po wyższej cenie, przy zachowaniu integralności systemu i jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. Inne metody weryfikacji powinny jednak zostać zbadane.
- (42) W interesie Wspólnoty leży działanie na rzecz opracowania wielostronnych i dwustronnych umów oraz dobrowolnych międzynarodowych lub krajowych systemów, które określają normy dla zrównoważonej produkcji biopaliw i innych biopłynów i poświadczają spełnianie tych norm przez produkcję biopaliw i innych biopłynów. Z tego powodu należy ustanowić przepis przewidujący, że takie umowy lub systemy dostarczają wiarygodnych dowodów i danych pod warunkiem, że spełniają one odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu.
- (43) Konieczne jest ustanowienie jasnych zasad dotyczących obliczania emisji gazów cieplarnianych z biopaliw i innych biopłynów i ich odpowiedników kopalnych.
- (44) Przy obliczaniu emisji gazów cieplarnianych podczas produkcji i stosowania paliw powinny być uwzględniane produkty uboczne. Do celów analizy politycznej właściwa jest metoda substytucyjna. Do celów regulacji w odniesieniu do poszczególnych operatorów i poszczególnych partii paliw transportowych metoda substytucyjna nie jest właściwa. W tych przypadkach najwłaściwszą metodą jest metoda alokacji energii, ponieważ jest to metoda łatwa w stosowaniu i dająca się przewidzieć w czasie, która ogranicza do minimum kontraproduktywne zachęty i daje wyniki, które są zasadniczo porównywalne z zakresem wyników uzyskiwanych w przypadku stosowania metody substytucyjnej. Do celów analizy politycznej Komisja powinna w swoich sprawozdaniach również podawać wyniki uzyskane przy zastosowaniu metody substytucyjnej.

- (45) W celu uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych należy ustanowić wykaz standardowych wartości dla powszechnych ścieżek produkcji biopaliw. W odniesieniu do biopaliw i innych biopłynów powinna zawsze istnieć możliwość powołania się na poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych określony w tym wykazie. W przypadku gdy standardowa wartość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji jest niższa niż wymagany minimalny poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, producenci pragnący wykazać zgodność z tym poziomem minimalnym powinni mieć obowiązek wykazania, że rzeczywiste emisje ze stosowanego przez nich procesu produkcji są niższe niż emisje, które zostały przyjęte przy obliczeniach wartości standardowych.
- (46) Aby nie zachęcać do uprawy surowców do produkcji biopaliw i innych biopłynów w miejscach, gdzie prowadziłyby to do wysokich emisji gazów cieplarnianych, stosowanie wartości standardowych powinno być ograniczone do regionów, co do których taki wpływ można wiarygodnie wykluczyć.
- (47) Wymagania dotyczące systemu zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do zastosowań biomasy do celów energetycznych, z wyjątkiem biopaliw i innych biopłynów, powinny zostać przeanalizowane przez Komisję do 2010 r. przy uwzględnieniu konieczności gospodarowania zasobami biomasy w zrównoważony sposób.
- (48) Aby umożliwić osiągnięcie celu przewidującego 10%-owy udział biopaliw, konieczne jest zapewnienie wprowadzenia do obrotu mieszanek oleju napędowego o wyższej zawartości biodiesla niż jest to przewidziane w normie EN590/2004.
- (49) Aby zapewnić opłacalność ekonomiczną biopaliw, które prowadzą do dywersyfikacji stosowanych surowców, znaczenie takich biopaliw powinno zostać zwiększone w kontekście krajowych zobowiązań dotyczących biopaliw.
- (50) Konieczna jest regularna sprawozdawczość w celu zapewnienia stałego ukierunkowania na postępy w rozwijaniu energii odnawialnej na poziomie krajowym i wspólnotowym.
- (51) Środki wsparcia podjęte na mocy niniejszej dyrektywy, które stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 Traktatu, muszą być notyfikowane i zatwierdzone przez Komisję przed ich wdrożeniem, zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu. Informacje dostarczone Komisji na podstawie niniejszej dyrektywy nie zwalniają państw członkowskich z obowiązku zgłoszenia na mocy art. 88 ust. 3 Traktatu.
- (52) Przy opracowywaniu systemów wsparcia państwa członkowskie mogą wspierać stosowanie biopaliw dających dodatkowe korzyści – w tym korzyści wynikające z dywersyfikacji, oferowane przez biopaliwa wytworzone z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego – przez odpowiednie uwzględnienie różnych kosztów produkcji energii z tradycyjnych biopaliw, z jednej strony, i tych biopaliw, które dają dodatkowe korzyści, z drugiej strony. Państwa członkowskie mogą wspierać inwestycje na rzecz rozwoju technologii energii odnawialnych, które potrzebują czasu, aby stać się konkurencyjne.

- (53) Ponieważ głównym celem środków przewidzianych w art. 15–17 niniejszej dyrektywy jest zapewnienie właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego przez zharmonizowanie warunków zrównoważonego rozwoju, które biopaliwa i inne biopłyny muszą spełniać do określonych celów, i ułatwienie dzięki temu handlu biopaliwami i innymi biopłynami, które spełniają te warunki, między państwami członkowskimi, środki te są oparte na art. 95 Traktatu. Ponieważ głównym celem wszystkich innych środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie jest ochrona środowiska, są one oparte na art. 175 ust. 1 Traktatu.
- (54) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji¹⁵.
- (55) W szczególności Komisji powinny zostać przyznane uprawnienia do przyjęcia zasad metodologicznych i wartości niezbędnych do dokonania oceny, czy w odniesieniu do biopaliw i innych biopłynów zostały spełnione kryteria zrównoważonego rozwoju środowiska oraz do dostosowania zawartości energii w paliwach transportowych do postępu naukowo-technicznego. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez dostosowanie zasad metodologicznych i wartości, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą ustanowioną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (56) Przepisy dyrektywy 2001/77/WE i dyrektywy 2003/30/WE pokrywające się z przepisami niniejszej dyrektywy powinny zostać skreślone od ostatniego momentu przewidzianego na jej transpozycję. Przepisy dotyczące celów na 2010 r. i sprawozdawczości za ten rok powinny obowiązywać do końca 2011 r. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2001/77/WE i dyrektywę 2003/30/WE.
- (57) Ponieważ ogólne cele przewidujące osiągnięcie 20%-owego udziału energii odnawialnych w całkowitym zużyciu energii we Wspólnocie oraz 10%-owego udziału biopaliw w użyciu benzyny i oleju napędowego w transporcie w każdym państwie członkowskim do 2020 r. nie mogą zostać w stopniu wystarczającym osiągnięte przez państwa członkowskie i w związku z tym mogą, z uwagi na rozmiar i efekty działania, zostać lepiej osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, jak określono w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów,

¹⁵ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1
Zakres

Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych. Określa ona obowiązkowe cele w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii i w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie. Ustanawia ona zasady związane z gwarancjami pochodzenia, procedurami administracyjnymi i przyłączeniami do sieci energetycznej w związku z energią pochodzącą ze źródeł odnawialnych. Określa ona kryteria zrównoważonego rozwoju środowiska dla biopaliw i innych biopłynów.

Artykuł 2
Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 2003/54/WE.

Stosuje się również następujące definicje:

- (a) „*energia ze źródeł odnawialnych*” oznacza odnawialne, niekopalne źródła energii: energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię geotermalną, energię fal, prądów i pływów morskich, hydroenergię, energię pozyskiwaną z biomasy, gazu pochodzącego z wysypisk śmieci, oczyszczalni ścieków i ze źródeł biologicznych (biogaz);
- (b) „*biomasa*” oznacza ulegającą biodegradacji część produktów, odpadów lub pozostałości z rolnictwa (łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi), leśnictwa i związanych z nimi przemysłu, a także ulegającą biodegradacji część odpadów przemysłowych i miejskich;
- (c) „*ostateczne zużycie energii*” oznacza towary energetyczne dostarczane do celów energetycznych przemysłowi wytwórczemu, sektorowi transportowemu, gospodarstwom domowym, sektorowi usługowemu, rolnictwu, leśnictwu i rybołówstwu, łącznie ze zużyciem energii elektrycznej i ciepła przez przemysł energetyczny na produkcję energii elektrycznej i ciepła oraz łącznie ze stratami energii elektrycznej i ciepła podczas dystrybucji;
- (d) „*system lokalnego ogrzewania lub chłodzenia*” oznacza dystrybucję energii termicznej w postaci pary, gorącej wody lub schłodzonych płynów, z centralnego źródła produkcji przez sieć do wielu budynków w celu wykorzystania jej do ogrzewania lub chłodzenia pomieszczeń lub procesów.
- (e) „*biopłyny*” oznaczają płynne paliwa dla celów energetycznych, produkowane z biomasy;
- (f) „*biopaliwa*” oznaczają płynne lub gazowe paliwa dla transportu, produkowane z biomasy;

- (g) „*gwarancja pochodzenia*” oznacza elektroniczny dokument poświadczający, że dana ilość energii została wyprodukowana ze źródeł odnawialnych;
- (h) „*system wsparcia*” oznacza system wywodzący się z interwencji państwa członkowskiego na rynku, który przyczynia się do znalezienia rynku zbytu dla energii ze źródeł odnawialnych dzięki zmniejszeniu kosztów produkcji tej energii, zwiększeniu ceny, za którą można ją sprzedać, lub zwiększeniu – poprzez nałożenie obowiązku stosowania energii odnawialnej lub w inny sposób – jej nabywanej ilości;
- (i) „*obowiązek stosowania energii odnawialnej*” oznacza krajowy system wsparcia zobowiązujący producentów energii do wytwarzania części energii ze źródeł odnawialnych, zobowiązujący dostawców energii do pokrywania części swoich dostaw przez energię ze źródeł odnawialnych lub zobowiązujący użytkowników energii do pokrywania części swojego zapotrzebowania przez energię ze źródeł odnawialnych.

Artykuł 3

Cele w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych

1. Każde państwo członkowskie dba o to, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych w ostatecznym zużyciu energii w 2020 r. odpowiadał co najmniej jego docelowemu całkowitemu udziałowi energii ze źródeł odnawialnych w tym roku, określone w trzeciej kolumnie tabeli w załączniku I część A.
2. Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, że ich udział energii ze źródeł odnawialnych jest równy udziałowi określone w orientacyjnym kursie wyznaczonym w załączniku I.3 część B lub przekracza go.
3. Każde państwo członkowskie dba o to, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych w transporcie w 2020 r. wynosił co najmniej 10% ostatecznego zużycia energii w transporcie w tym państwie członkowskim.

Przy obliczaniu całkowitej energii zużytej w transporcie do celu akapitu pierwszego, produkty ropopochodne inne niż benzyna i olej napędowy nie są brane pod uwagę.

Artykuł 4

Krajowe plany działania

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje krajowy plan działania.

Krajowy plan działania określa dla danego państwa członkowskiego docelowe udziały energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportowym, sektorze energii elektrycznej, sektorze ogrzewania i chłodzenia w 2020 r. oraz odpowiednie środki, które należy podjąć dla osiągnięcia tych celów, w tym krajowe strategie ukierunkowane na rozwój istniejących zasobów biomasy i zmobilizowanie nowych zasobów biomasy do różnych zastosowań, a także środki, które należy podjąć w celu wypełnienia zobowiązań zawartych w art. 12–17.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoich krajowych planach działania najpóźniej do dnia 31 marca 2010 r.
3. Państwo członkowskie, którego udział energii ze źródeł odnawialnych spadł poniżej orientacyjnego kursu określonego w załączniku I część B w bezpośrednio poprzedzającym okresie dwuletnim, przekazuje Komisji nowy krajowy plan działania najpóźniej do dnia 30 czerwca następnego roku, w którym określa odpowiednie środki mające zapewnić, aby w przyszłości udział energii ze źródeł odnawialnych był równy udziałowi wynikającemu z orientacyjnego kursu wyznaczonego w załączniku I część B lub go przekraczał.

Artykuł 5

Wyliczanie udziału energii ze źródeł odnawialnych

1. Ostateczne zużycie energii ze źródeł odnawialnych w poszczególnych państwach członkowskich wylicza się jako sumę:
 - (a) ostatecznego zużycia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
 - (b) ostatecznego zużycia energii ze źródeł odnawialnych w celu ogrzewania i chłodzenia; oraz
 - (c) ostatecznego zużycia energii ze źródeł odnawialnych w transporcie.

W celu wyliczenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w ostatecznym zużyciu energii gaz, energię elektryczną i wodór uzyskane z odnawialnych źródeł klasyfikuje się wyłącznie jeden raz w ramach ust. 1 lit. a), b) lub c).

Nie uwzględnia się biopaliw i innych biopłynów niespełniających kryteriów zrównoważonego rozwoju środowiska określonych w art. 15.

2. Państwa członkowskie mogą złożyć wniosek do Komisji o uwzględnienie dla celów ust. 1 budowy na ich terytorium elektrowni wykorzystujących odnawialne źródła energii o bardzo długim czasie realizacji pod następującymi warunkami:
 - (a) budowa elektrowni wykorzystującej odnawialne źródła energii rozpocznie się do 2016 r.;
 - (b) elektrownia wykorzystująca odnawialne źródła energii musi mieć zdolność produkcyjną wynoszącą co najmniej 5000 MW;
 - (c) nie może istnieć możliwość oddania elektrowni do eksploatacji przed 2020 r.;
 - (d) musi istnieć możliwość oddania elektrowni do eksploatacji do 2022 r.

Komisja decyduje o dostosowaniu ostatecznego udziału energii ze źródeł odnawialnych za rok 2020 w danym państwie członkowskim biorąc pod uwagę zaawansowanie budowy, kwotę wsparcia finansowego, które elektrownia otrzymuje, oraz średnią roczną ilość energii ze źródeł odnawialnych wytworzonej w elektrowni po ukończeniu budowy.

Działając zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ust. 2 Komisja określa zasady wykonania niniejszego przepisu najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r.

3. W przypadku, gdy państwo członkowskie uzna, że ze względu na wystąpienie siły wyższej niemożliwe jest uzyskanie do 2020 r. określonego w trzeciej kolumnie tabeli w załączniku I poziomu udziału energii ze źródeł odnawialnych w ostatecznym zużyciu energii, państwo to natychmiast informuje Komisję o tym fakcie. Komisja przyjmuje decyzję stwierdzającą, czy wystąpiła siła wyższa; w przypadku jej wystąpienia Komisja podejmuje decyzję dotyczącą zakresu dostosowania ostatecznego zużycia energii ze źródeł odnawialnych za rok 2020 w danym państwie członkowskim.
4. Dla celów ust. 1 lit. a) ostateczne zużycie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oblicza się jako ilość energii elektrycznej wytworzonej w państwie członkowskim ze źródeł odnawialnych, dostosowaną zgodnie z art. 10, z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach pompowo-szczytowych wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana pod górę.

W przypadku instalacji spalania wielopaliwowego wykorzystujących źródła odnawialne oraz konwencjonalne, uwzględnia się tylko energię wytworzoną ze źródeł odnawialnych. Dla celów niniejszego wyliczenia wkład każdego źródła energii oblicza się na podstawie jego zawartości energetycznej.

Energię elektryczną wytworzoną w elektrowniach wodnych uwzględnia się zgodnie z zasadą normalizacji określoną w załączniku II.

5. Dla celów ust. 1 lit. b) ostateczne zużycie energii ze źródeł odnawialnych w celu ogrzewania i chłodzenia oblicza się jako zużycie energii ze źródeł odnawialnych dostarczonej do przemysłu wytwórczego, transportu, gospodarstw domowych, usług, rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa w celu ogrzewania i chłodzenia, łącznie ze zużyciem energii ze źródeł odnawialnych w systemach lokalnego ogrzewania i chłodzenia, dostosowane zgodnie z art. 10.

Dla celów ust. 1 lit b) uwzględnia się energię termiczną pochodzącą z pomp ciepła wykorzystujących energię geotermalną z ziemi lub wody. Energię termiczną pochodzącą z pomp ciepła wykorzystujących ciepło z powietrza uwzględnia się dla celów ust. 1 lit b), o ile wydajność energetyczna pomp ciepła spełnia w stosownych przypadkach minimalne wymagania dotyczące oznakowania ekologicznego, określone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1980/2000, w szczególności minimalne wymagania w odniesieniu do współczynnika efektywności, określone w decyzji 2007/742/WE, oraz poddane przeglądowi zgodnie z tym rozporządzeniem.

Dla celów ust. 1 lit. b) nie uwzględnia się energii termicznej wytworzonej przez systemy energii biernej, w ramach których niższe zużycie energii zyskuje się w sposób bierny dzięki konstrukcji budynku lub ciepłu wytworzonemu z nieodnawialnych źródeł.

6. Zawartość energetyczną paliw transportowych wymienionych w załączniku III przyjmuje się zgodnie z tym załącznikiem. Załącznik III może być dostosowywany do postępu naukowo-technicznego. Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3.
7. Udział energii ze źródeł odnawialnych oblicza się jako wartość ostatecznego zużycia energii ze źródeł odnawialnych podzieloną przez wartość ostatecznego zużycia energii ze wszystkich źródeł i wyraża się w procentach.
8. Metodyka i definicje stosowane przy wyliczaniu udziału energii ze źródeł odnawialnych określone są w rozporządzeniu (WE) nr XXXX/XX w sprawie statystyki dotyczącej energii¹⁶.
9. Energię elektryczną wytwarzaną ze źródeł odnawialnych w krajach trzecich uwzględnia się dla celów kontroli zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy wyłącznie w przypadku, gdy:
 - (a) jest ona wykorzystywana we Wspólnocie;
 - (b) jest wytwarzana w instalacji oddanej do eksploatacji po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy; oraz
 - (c) wydano dla niej gwarancję pochodzenia w ramach systemu gwarancji pochodzenia równoważnego z systemem określonym w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 6

Gwarancje pochodzenia energii elektrycznej oraz energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość zagwarantowania pochodzenia z odnawialnych źródeł energii elektrycznej oraz energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia wytwarzanej w elektrowniach o mocy wynoszącej co najmniej 5 MW_{th}.

W tym celu państwa członkowskie zapewniają wydanie gwarancji pochodzenia w odpowiedzi na wniosek producenta energii ze źródeł odnawialnych. Gwarancja pochodzenia jest wystawiana dla standardowej jednostki 1 MWh. Dla każdej MWh wytworzonej energii wydawana jest maksymalnie jedna gwarancja pochodzenia.

2. Gwarancje pochodzenia wydaje się, przekazuje i unieważnia drogą elektroniczną. Gwarancje są dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami .

Gwarancja pochodzenia określa co najmniej:

- (a) źródło energii, z którego energia została wytworzona oraz daty rozpoczęcia i zakończenia jej wytwarzania;

¹⁶ [Rozporządzenie w sprawie statystyki dotyczącej energii].

- (b) czy dotyczy ona
 - (i) energii elektrycznej; lub
 - (ii) energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia;
 - (c) nazwę, lokalizację, rodzaj i moc instalacji, w której energia została wytworzona oraz datę oddania instalacji do eksploatacji;
 - (d) datę wydania, kraj wydający oraz niepowtarzalny numer identyfikacyjny;
 - (e) kwotę i rodzaj pomocy inwestycyjnej udzielonej instalacji.
3. Państwa członkowskie uznają gwarancje pochodzenia wydane przez inne państwa członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą. Odmowa uznania gwarancji pochodzenia przez państwo członkowskie opiera się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriach.
- W przypadku odmowy uznania gwarancji pochodzenia Komisja może przyjąć decyzję zobowiązującą przedmiotowe państwo członkowskie do uznania gwarancji pochodzenia.
4. Państwa członkowskie zapewniają wydanie gwarancji pochodzenia energii ze źródeł odnawialnych wytworzonej w danym roku kalendarzowym najpóźniej trzy miesiące po zakończeniu tego roku.

Artykuł 7

Właściwe organy i rejestry gwarancji pochodzenia

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jeden organ właściwy do podjęcia następujących zadań:
 - (a) stworzenia i prowadzenia krajowego rejestru gwarancji pochodzenia;
 - (b) wydawania gwarancji pochodzenia;
 - (c) rejestrowania wszelkich przypadków przekazania gwarancji pochodzenia;
 - (d) unieważniania gwarancji pochodzenia;
 - (e) publikacji corocznego sprawozdania w sprawie liczby gwarancji pochodzenia wydanych, przekazanych między właściwymi organami, i unieważnionych.
2. Właściwy organ nie prowadzi działalności związanej z wytwarzaniem energii, handlem nią, dostawami lub dystrybucją energii.
3. W krajowym rejestrze gwarancji pochodzenia rejestruje się gwarancje pochodzenia posiadane przez każdą osobę. Gwarancja pochodzenia jest w danym momencie zarejestrowana tylko w jednym rejestrze.

Artykuł 8
Wnioski o unieważnienie gwarancji pochodzenia

1. Wniosek o unieważnienie gwarancji pochodzenia dotyczącej przedmiotowej jednostki energii składa się właściwemu organowi wyznaczonemu zgodnie z art. 7 w przypadku, gdy:
 - (a) wytworzenie jednostki energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych lub wytworzenie jednostki energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia w elektrowni o mocy wynoszącej co najmniej 5 MW_{th} podlega wsparciu w postaci gwarantowanych cen zakupu energii, wypłat premii, obniżenia podatku lub płatności wynikających z przetargów; w takim przypadku gwarancja zostaje przedłożona właściwemu organowi wyznaczonemu przez państwo członkowskie, które stworzyło system wsparcia;
 - (b) wytworzenie jednostki energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych lub wytworzenie jednostki energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia ze źródeł odnawialnych w elektrowni o mocy wynoszącej co najmniej 5 MW_{th} uwzględnia się w celu oceny spełnienia przez podmiot obowiązku stosowania energii ze źródeł odnawialnych; w takim przypadku gwarancja pochodzenia zostaje przedłożona właściwemu organowi wyznaczonemu przez państwo członkowskie, które nałożyło taki obowiązek; lub
 - (c) dostawca lub konsument energii korzysta z gwarancji pochodzenia w celu udowodnienia udziału lub ilości energii ze źródeł odnawialnych w swoim koszyku energetycznym bez składania wniosku o skorzystanie z systemu wsparcia zgodnie z lit. a) i b); w takim przypadku gwarancja pochodzenia zostaje przedłożona właściwemu organowi wyznaczonemu przez państwo członkowskie, w którym wykorzystuje się energię w ramach przedmiotowego koszyka energetycznego.
2. W przypadku gdy operator przedłożył właściwemu organowi co najmniej jedną gwarancję pochodzenia zgodnie z ust. 1 lit. a) lub b), operator ten:
 - (a) składa wniosek o gwarancje pochodzenia, zgodnie z art. 6 ust. 1, dla całej energii ze źródeł odnawialnych wytworzonej w przyszłości w tej samej instalacji;
 - (b) składa wniosek o unieważnienie tych gwarancji pochodzenia temu samemu właściwemu organowi.
3. Wniosków o unieważnienie gwarancji pochodzenia nie składa się właściwemu organowi później niż 1 rok od daty ich wydania.

Artykuł 9
Przekazywanie gwarancji pochodzenia

1. Państwa członkowskie, których udział energii ze źródeł odnawialnych był równy lub wyższy od orientacyjnego kursu określonego w części B załącznika I w bezpośrednio poprzedzającym okresie dwuletnim mogą złożyć wniosek do właściwego organu wyznaczonego zgodnie z art. 7 o przekazanie gwarancji pochodzenia przedłożonych do unieważnienia na mocy art. 8 ust. 1 innemu państwu członkowskiemu. Takie gwarancje pochodzenia są natychmiast unieważniane przez właściwy organ w przyjmującym państwie członkowskim.
2. Państwa członkowskie mogą ustanowić system wcześniejszej autoryzacji przekazywania gwarancji pochodzenia między osobami lub państwami członkowskimi, jeżeli przy braku takiego systemu przekazywanie gwarancji pochodzenia między przedmiotowymi państwami członkowskimi prawdopodobnie zmniejszyłoby ich zdolność zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw energii lub utrudniłoby spełnienie celów związanych ze środowiskiem leżących u podstaw ich systemu wsparcia.

Państwa członkowskie mogą ustanowić system wcześniejszej autoryzacji przekazywania gwarancji pochodzenia między osobami lub państwami członkowskimi, jeżeli przy braku takiego systemu przekazywanie gwarancji pochodzenia prawdopodobnie zmniejszyłoby ich zdolność spełnienia wymogów art. 3 ust. 1 lub zdolność zapewnienia udziału energii ze źródeł odnawialnych równego lub wyższego od orientacyjnego kursu określonego w załączniku I część B.

System wcześniejszej autoryzacji nie stanowi środka arbitralnej dyskryminacji.

3. Z zastrzeżeniem przepisów przyjętych na mocy ust. 2 gwarancje pochodzenia mogą być przekazywane między osobami w różnych państwach członkowskich pod warunkiem, że zostały one wydane w odniesieniu do energii wytworzonej z odnawialnych źródeł w instalacjach oddanych do eksploatacji po dniu wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Takie przekazanie gwarancji może być związane z transferem energii, której dotyczy gwarancja, lub być od niego niezależne.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich systemach wcześniejszej autoryzacji, jakie zamierzają wdrożyć na mocy ust. 2, oraz o wszelkich późniejszych zmianach w tych systemach.

Komisja publikuje tę informację.

5. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2014 r., w zależności od dostępności danych, Komisja dokona oceny wdrożenia przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących przekazywania gwarancji pochodzenia między państwami członkowskimi oraz związanych z tym kosztów i korzyści. We właściwych przypadkach Komisja przekazuje wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 10
Skutki unieważnienia gwarancji pochodzenia

Gdy właściwy organ unieważnia gwarancję pochodzenia, która nie została wydana przez niego, dla celów kontroli zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy dotyczących krajowych celów, równoważną ilość energii ze źródeł odnawialnych:

- (a) odejmuje się od ilości energii ze źródeł odnawialnych uwzględnionej w kontroli zgodności państwa członkowskiego, którego właściwy organ wydał gwarancję, w odniesieniu do roku wytworzenia energii określonej w gwarancji pochodzenia; oraz
- (b) dodaje się do ilości energii ze źródeł odnawialnych uwzględnionej w kontroli zgodności państwa członkowskiego, którego właściwy organ unieważnił gwarancję, w odniesieniu do roku wytworzenia energii określonej w gwarancji pochodzenia.

Artykuł 11
Wzrost mocy

Dla celów art. 5 ust. 9, art. 6 ust. 2, art. 8 ust. 2 i art. 9 ust. 3 jednostki energii odnawialnej, które można przypisać zwiększeniu mocy instalacji, są traktowane, jakby zostały wytworzone przez oddzielną instalację, której eksploatacja rozpoczęła się w momencie wystąpienia wzrostu mocy.

Artykuł 12
Procedury administracyjne, przepisy i kodeksy

1. Państwa członkowskie zapewniają, że wszelkie krajowe przepisy dotyczące procedur autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania, które są stosowane w elektrowniach wytwarzających energię elektryczną, energię do ogrzewania lub chłodzenia ze źródeł odnawialnych oraz w procesie przekształcania biomasy w biopaliwa lub inne produkty energetyczne, są proporcjonalne i niezbędne.

Państwa członkowskie zapewniają w szczególności:

- (a) wyraźne określenie obowiązków administracyjnych organów krajowych, regionalnych i lokalnych w zakresie procedur autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania, łącznie z dokładnymi terminami zatwierdzania wniosków dotyczących planowania i budowy;
- (b) usprawnienie i przyspieszenie procedur administracyjnych na odpowiednim poziomie administracyjnym;
- (c) obiektywność, przejrzystość i niedyskryminacyjny charakter zasad autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania oraz uwzględnienie w nich charakterystyki poszczególnych technologii energii odnawialnej;

- (d) ustalenie jasnych wytycznych koordynacji między organami administracyjnymi w odniesieniu do terminów, przyjmowania i rozpatrywania wniosków dotyczących planowania i wniosków o pozwolenia.
 - (e) przejrzystość i zasadność w odniesieniu do kosztów opłat administracyjnych uiszczanych przez konsumentów, planistów, architektów, konstruktorów, instalatorów sprzętu i systemów oraz dostawców;
 - (f) ustanowienie mniej kłopotliwych procedur autoryzacji dla mniejszych projektów; oraz
 - (g) wyznaczenie mediatorów w sporach między wnioskodawcami a organami odpowiedzialnymi za wydawanie autoryzacji, certyfikatów i licencji.
2. Państwa członkowskie wyraźnie określają specyfikacje techniczne, które muszą zostać spełnione przez urządzenia i systemy wykorzystujące energię odnawialną w celu skorzystania z systemów wsparcia. W przypadku, gdy istnieją normy europejskie, łącznie z oznakowaniem ekologicznym, etykietami energetycznymi i innymi systemami referencji technicznych ustanowionymi przez europejskie organy normalizacji, specyfikacje techniczne są określone na podstawie tych norm. Specyfikacje techniczne nie wyznaczają miejsca certyfikacji urządzeń i systemów.
3. Państwa członkowskie wymagają, aby lokalne i regionalne organy administracyjne uwzględniały instalację urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych oraz urządzeń i systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia podczas planowania, projektowania, budowy i remontów obszarów przemysłowych lub mieszkalnych.
4. Przepisy i kodeksy budowlane państw członkowskich zawierają wymóg wykorzystania w nowych lub wyremontowanych budynkach minimalnego poziomu energii ze źródeł odnawialnych. Wyjątki od stosowania minimalnych poziomów są przejrzyste i oparte na kryteriach dotyczących:
- (a) wykorzystania budynków pasywnych, budynków o niskim lub zerowym zużyciu energii; lub
 - (b) lokalnych ograniczeń dostępności odnawialnych źródeł energii.
5. W odniesieniu do przepisów i kodeksów budowlanych państwa członkowskie promują stosowanie systemów i urządzeń ogrzewania i chłodzenia wykorzystujących odnawialne źródła energii, prowadzących do znaczącego zmniejszenia zużycia energii. Państwa członkowskie stosują etykiety energetyczne, oznakowanie ekologiczne lub inne dostępne odpowiednie certyfikaty lub normy krajowe lub europejskie jako zachętę do stosowania takich systemów lub urządzeń.

W przypadku biomasy państwa członkowskie promują technologie przekształcania osiągające skuteczność przekształcania energii wynoszącą co najmniej 85% w zastosowaniach mieszkalnych i komercyjnych oraz co najmniej 70% w zastosowaniach przemysłowych.

W odniesieniu do pomp ciepła państwa członkowskie promują pompy ciepła spełniające minimalne wymagania dotyczące oznakowania ekologicznego ustanowione w decyzji 2007/742/WE.

W odniesieniu do energii słonecznej państwa członkowskie promują urządzenia i systemy osiągające skuteczność przekształcania energii wynoszącą co najmniej 35%.

Przy ocenie skuteczności przekształcania energii oraz stosunku mocy wejściowej do mocy wyjściowej systemów i urządzeń dla celów niniejszego ustępu państwa członkowskie stosują procedury wspólnotowe lub, przy ich braku, międzynarodowe, o ile takie istnieją.

Artykuł 13

Informowanie i szkolenie

1. Państwa członkowskie zapewniają dostęp konsumentów, konstruktorów, instalatorów, architektów i dostawców urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych oraz pojazdów wykorzystujących mieszanki o wysokiej zawartości biopaliw lub czyste biopaliwa do informacji o środkach wsparcia.
2. Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie przez dostawcę urządzenia lub systemu lub przez krajowe właściwe organy informacji na temat korzyści, kosztów i wydajności energetycznej urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych.
3. Państwa członkowskie opracowują systemy certyfikacji dla instalatorów małych kotłów i pieców na biomase, systemów fotowoltaicznych i systemów słonecznej energii cieplnej oraz pomp ciepła. Systemy te są oparte na kryteriach określonych w załączniku IV. Każde państwo członkowskie uznaje certyfikaty przyznane przez inne państwa członkowskie zgodnie z tymi kryteriami.
4. Państwa członkowskie opracowują wytyczne dla planistów i architektów, aby umożliwić im właściwe uwzględnienie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych i systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia podczas planowania, projektowania, budowy i remontu obszarów przemysłowych lub mieszkalnych.

Artykuł 14

Dostęp do sieci energetycznej

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do stworzenia infrastruktury sieci energetycznej umożliwiającej uwzględnienie dalszego rozwoju wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, łącznie z połączeniami międzysieciovymi między państwami członkowskimi.
2. Bez uszczerbku dla zachowania niezawodności i bezpieczeństwa sieci państwa członkowskie zapewniają, że operatorzy systemów przesyłowych i systemów dystrybucji na ich terytorium gwarantują przesył i dystrybucję energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii. Zapewniają również priorytetowy dostęp do systemu sieciowego dla energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych. O ile pozwala na to bezpieczeństwo krajowego systemu

elektroenergetycznego, przy wyborze instalacji wytwarzających energię elektryczną, operatorzy systemów przesyłowych przyznają pierwszeństwo instalacjom wykorzystującym odnawialne źródła energii.

3. Państwa członkowskie wymagają od operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji stworzenia i opublikowania standardowych zasad, odnoszących się do ponoszenia i podziału kosztów dostosowań technicznych, takich jak przyłączenia do sieci czy wzmocnienia sieci, koniecznych w celu włączenia nowych producentów dostarczających energię elektryczną wytwarzaną ze źródeł odnawialnych do wspólnej sieci.

Zasady te opierają się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriach ze szczególnym uwzględnieniem wszystkich kosztów i korzyści związanych z przyłączeniem tych producentów do sieci oraz szczególnych okoliczności w przypadku producentów w regionach peryferyjnych oraz o niskiej gęstości zaludnienia. Zasady mogą przewidywać różne rodzaje przyłączeń.

4. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą wymagać od operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji pokrycia w całości lub w części kosztów, o których mowa w ust. 3. Państwa członkowskie dokonują przeglądu i podejmują niezbędne środki w celu usprawnienia ram i przepisów dotyczących ponoszenia i podziału kosztów, o których mowa w ust. 3, najpóźniej do dnia 30 czerwca 2011 r. i co dwa lata po tej dacie w celu zapewnienia integracji nowych producentów zgodnie z brzmieniem tego ustępu.
5. Państwa członkowskie wymagają od operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji przedstawienia nowym producentom pragnącym przyłączyć się do systemu wyczerpującej i szczegółowej oceny kosztów związanych z przyłączeniem. Państwa członkowskie mogą zezwolić producentom energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, pragnącym przyłączyć się do sieci na ogłoszenie przetargu na roboty przyłączeniowe.
6. Podział kosztów, o którym mowa w ust. 3, egzekwuje się za pomocą mechanizmu opartego o obiektywne, przejrzyste i niedyskryminujące kryteria, uwzględniając korzyści, jakie odnoszą z przyłączenia pierwsi i kolejno przyłączani producenci, jak również operatorzy systemów przesyłowych i systemów dystrybucji.
7. Państwa członkowskie zapewniają, że obciążanie opłatami za przesył i dystrybucję nie dyskryminuje energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, w szczególności energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, wytwarzanej w regionach peryferyjnych, takich jak regiony wyspiarskie i regiony o niskiej gęstości zaludnienia.
8. Państwa członkowskie zapewniają, że opłaty nakładane przez operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji za przesył i dystrybucję energii elektrycznej z elektrowni wykorzystujących odnawialne źródła energii odpowiadają korzyściom finansowym płynącym z przyłączenia takich elektrowni do sieci. Korzyści takie mogą płynąć z bezpośredniego wykorzystania sieci niskonapięciowej.

Artykuł 15

Kryteria zrównoważonego rozwoju środowiska w odniesieniu do biopaliw i innych biopłynów

1. Biopaliwa i inne biopłyny uwzględnia się do celów określonych w lit. a), b) i c) wyłącznie jeżeli spełniają one kryteria określone w ust. 2–5:
 - (a) kontrola zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy w odniesieniu do celów krajowych;
 - (b) kontrola spełnienia obowiązku stosowania energii ze źródeł odnawialnych;
 - (c) kwalifikowalność do wsparcia finansowego w odniesieniu do wykorzystania biopaliw i innych biopłynów.

2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw i innych biopłynów uwzględnionych dla celów, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 35%.

W przypadku biopaliw i innych biopłynów wytworzonych w instalacjach eksploatowanych przed styczniem 2008 r. akapit pierwszy stosuje się od dnia 1 kwietnia 2013 r.

3. Biopaliwa i inne biopłyny uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1, nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów o uznanej wysokiej wartości bioróżnorodności, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. lub później posiadały status określony w jednej z poniższych liter, niezależnie od tego, czy posiadają go nadal:
 - (a) las niezakłócony znaczącą ludzką działalnością, czyli las w którym nie zaszła znacząca ludzka interwencja lub miała ona miejsce wystarczająco dawno temu, tak że możliwe było przywrócenie naturalnego składu gatunkowego i naturalnych procesów;
 - (b) obszary wyznaczone do celów ochrony przyrody, chyba że przedstawiono dowody, że produkcja surowców nie narusza tych celów;
 - (c) obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności, czyli bogate gatunkowo obszary trawiaste, które nie są nawożone lub zniszczone.

Komisja ustanawia kryteria i zakresy geograficzne w celu ustalenia obszarów trawiastych objętych lit. c). Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3.

4. Biopaliwa i inne biopłyny uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1, nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów zasobnych w węgiel, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. posiadały status określony w jednej z poniższych liter, ale już go nie posiadają:
 - (a) tereny podmokłe, czyli tereny pokryte lub nasączone wodą stale lub przez znaczną część roku, łącznie z torfowiskami w stanie nienaruszonym;

- (b) obszary stale zalesione, czyli obszary obejmujące więcej niż 1 ha z drzewami o wysokości powyżej 5 metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30%, lub drzewami, które będą mogły osiągnąć te progi *in situ*.

Przepisy niniejszego ustępu nie mają zastosowania, jeżeli w czasie pozyskania surowców teren posiadał ten sam status, który posiadał w styczniu 2008 r.

- 5. Surowce rolne uprawiane we Wspólnocie i wykorzystywane do produkcji biopaliw i innych biopłynów uwzględnione do celów, o których mowa w ust. 1, są uzyskiwane zgodnie z wymogami i normami określonymi w załączniku III pkt A do rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003¹⁷ pod pozycją „Środowisko naturalne” oraz zgodnie z minimalnymi wymogami dotyczącymi zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, określonymi zgodnie z art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia.
- 6. Państwa członkowskie nie odmawiają uwzględnienia do celów, o których mowa w ust. 1, biopaliw i innych biopłynów uzyskanych zgodnie z niniejszym artykułem z innych powodów dotyczących zrównoważonego rozwoju.
- 7. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja przedłoży sprawozdanie na temat wymagań dotyczących systemu zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do zastosowań biomasy do celów energetycznych, z wyjątkiem biopaliw i innych biopłynów. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone są wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące systemu zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do innych zastosowań biomasy do celów energetycznych.

Artykuł 16

Weryfikacja spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju środowiska w odniesieniu do biopaliw i innych biopłynów

- 1. W przypadku gdy biopaliwa i inne biopłyny mają zostać uwzględnione dla celów, o których mowa w art. 15 ust. 1, państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju środowiska określonych w art. 15. W tym celu wymagają od podmiotów gospodarczych stosowania systemu bilansu masy przewidującego co następuje:
 - (a) partie surowców lub biopaliw o różnych właściwościach zrównoważenia mogą być mieszane;
 - (b) mieszance zostaje przypisana informacja na temat właściwości zrównoważenia i wielkości partii, o których mowa w lit. a); oraz
 - (c) zapewnione jest, że suma wszystkich partii wycofanych z mieszanki zostaje opisana jako posiadająca te same właściwości zrównoważenia oraz w takich samych ilościach, jak suma wszystkich partii dodanych do mieszanki.

¹⁷ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 56.

2. W 2010 i 2012 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat działania metody weryfikacji bilansu masy opisanej w ust. 1 oraz na temat możliwości dopuszczenia innych metod weryfikacji w odniesieniu do niektórych lub wszystkich rodzajów surowców lub biopaliw. W swojej ocenie Komisja bierze pod uwagę metody weryfikacji, w których informacja dotycząca poziomu zrównoważenia nie musi zostać fizycznie przypisana do danej partii lub mieszanki. Ocena bierze pod uwagę potrzebę zachowania integralności i skuteczności systemu weryfikacji przy jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone są wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące dopuszczenia innych metod weryfikacji.
3. Państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych przedłożenia wiarygodnych informacji i udostępnienia na wniosek państw członkowskich danych wykorzystanych przy sporządzaniu informacji. Państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych zapewnienia odpowiedniego standardu niezależnego audytu przedłożonych informacji oraz dostarczenia dowodów dokonania tej czynności. Audyt kontroluje, czy systemy stosowane przez podmioty gospodarcze są dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami. Ocenia również częstotliwość i metodykę pobierania próbek i solidność danych.
4. Komisja może zdecydować, że umowy dwustronne i wielostronne między Wspólnotą a krajami trzecimi wykazują, że biopaliwa i inne biopłyny wytworzone z surowców uprawianych w tych krajach spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju środowiska, o których mowa w art. 15 ust. 3 lub 4.

Komisja może zdecydować, że dobrowolne międzynarodowe lub krajowe systemy określające normy dla wytwarzania produktów biomasy zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 15 ust. 2 lub wykazują, że partie biopaliwa spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju środowiska, o których mowa w art. 15 ust. 3 lub 4.

Komisja może zdecydować, że krajowe, wielonarodowe lub międzynarodowe systemy pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 15 ust. 2.

5. Komisja przyjmuje decyzje na mocy ust. 4 wyłącznie wtedy, gdy przedmiotowa umowa lub system spełnia odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu. W odniesieniu do systemów pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, spełniają one również wymogi dotyczące metodyki określone w załączniku VII.
6. Decyzje na mocy ust. 4 przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ust. 2. Są one ważne przez okres nie dłuższy niż 5 lat.
7. Gdy podmiot gospodarczy przedstawia dowód lub dane uzyskane zgodnie z umową lub systemem będącymi przedmiotem decyzji na mocy ust. 4, państwo członkowskie nie wymaga od dostawcy dostarczenia dalszego dowodu spełnienia odpowiedniego kryterium zrównoważonego rozwoju środowiska.

8. Komisja, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, analizuje stosowanie art. 15 w odniesieniu do źródła biopaliwa lub innego biopłynu i – w ciągu sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku oraz zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 21 ust. 2 – decyduje, czy przedmiotowe państwo członkowskie może uwzględnić biopaliwo lub biopłyn z tego źródła do celów określonych w art. 15 ust. 1.

Artykuł 17

Wyliczenie wpływu biopaliw i innych biopłynów na emisję gazów cieplarnianych

1. Ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw i innych biopłynów dla celów art. 15 ust. 2 oblicza się w następujący sposób:
 - (a) dla biopaliw których standardowa wartość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji biopaliw została określona w załączniku VII część A lub B, poprzez zastosowanie tej standardowej wartości;
 - (b) poprzez zastosowanie rzeczywistej wartości obliczonej zgodnie z metodyką określoną w załączniku VII część C; lub
 - (c) poprzez zastosowanie wartości obliczonej zgodnie z metodyką określoną w załączniku VII część C jako sumy rzeczywistych wartości dla niektórych etapów procesu produkcji oraz szczegółowych wartości standardowych określonych w załączniku VII część D lub E dla innych etapów procesu produkcji.
2. Najpóźniej do dnia 31 marca 2010 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie zawierające wykaz podmiotów na ich terytorium zaklasyfikowanych na poziomie NUTS 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁸, dla których typowy poziom emisji gazów cieplarnianych z upraw surowców rolnych może być niższy lub równy poziomowi emisji określonemu pod pozycją „uprawy” w załączniku VII część D do niniejszej dyrektywy, łącznie z opisem metody i danych wykorzystanych przy sporządzaniu wykazu. Zastosowana metoda uwzględnia charakterystykę gleby, klimat i spodziewany zbiór surowców.
3. Standardowe wartości dla biopaliw, określone w załączniku VII część A, oraz szczegółowe wartości standardowe dla upraw, określone w załączniku VII część D w odniesieniu do biopaliw i innych biopłynów, stosuje się wyłącznie w przypadku upraw surowców:
 - (a) poza terytorium Wspólnoty; lub
 - (b) w regionach na terytorium Wspólnoty wymienionych w wykazach, o których mowa w ust. 2.

W odniesieniu do biopaliw i innych biopłynów nienależących do pozycji z poprzednich akapitów stosuje się rzeczywiste wartości upraw.

¹⁸ Dz.U. L 154 z 21.6.2003, s. 1.

4. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja składa sprawozdanie dotyczące szacunkowych wartości typowych i standardowych określonych w załączniku VII część B i E, ze szczególnym uwzględnieniem emisji pochodzących z transportu i przetwarzania, oraz we właściwych przypadkach może zdecydować o korekcie tych wartości. Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3.
5. Załącznik VII może być dostosowywany do postępu naukowo-technicznego. Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3. Wszelkie zmiany lub uzupełnienia wykazu standardowych wartości zamieszczonego w załączniku VII dokonywane są zgodnie z następującymi zasadami:
 - (a) jeżeli wpływ danego czynnika na ogólne emisje jest niewielki lub jeżeli odchylenie jest ograniczone lub jeżeli koszt ustalenia rzeczywistych wartości jest wysoki lub powodowałoby to znaczne trudności, wartości standardowe są typowe dla normalnych procesów produkcji;
 - (b) we wszystkich innych przypadkach standardowe wartości są konserwatywne w porównaniu z normalnymi procesami produkcji.

Artykuł 18

Przepisy szczegółowe dotyczące biopaliw

1. Państwa członkowskie zapewniają, by opinia publiczna została poinformowana o dostępności biopaliw i innych odnawialnych paliw transportowych. Jeżeli zawartość biopaliw w mieszankach pochodnych olejów mineralnych przekracza 10% objętościowo, państwa członkowskie wymagają, aby było to podane w punktach sprzedaży.
2. Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. oleju napędowego spełniającego wymogi specyfikacji określone w załączniku V na stacjach paliw posiadających więcej niż dwie pompy z olejem napędowym.
3. Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie najpóźniej do dnia 31 grudnia 2014 r. oleju napędowego spełniającego wymogi specyfikacji określone w załączniku VI lub innego oleju napędowego o minimalnej zawartości biopaliwa wynoszącej 5% objętościowo na stacjach paliw posiadających więcej niż dwie pompy z olejem napędowym.
4. Dla celów wykazania spełnienia krajowych obowiązków stosowania energii ze źródeł odnawialnych nałożonych na operatorów, wkład biopaliw wytworzonych z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego uznaje się za dwukrotnie większy od wkładu innych biopaliw.

Artykuł 19
Sprawozdawczość państw członkowskich

1. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie dotyczące postępu w promowaniu i wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych najpóźniej do dnia 30 czerwca 2011 r. oraz co dwa lata po tej dacie.

Sprawozdanie to obejmuje w szczególności:

- (a) sektorowy i ogólny udział energii ze źródeł odnawialnych w poprzednich dwóch latach kalendarzowych oraz krajowe środki, podjęte lub planowane, w celu promowania wzrostu wykorzystania energii odnawialnej, przy uwzględnieniu orientacyjnego kursu określonego w załączniku I część B;
- (b) wdrożenie i działanie systemów wsparcia i innych środków mających na celu promowanie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych oraz wszelkie zmiany tych środków względem środków określonych w krajowym planie działania danego państwa członkowskiego.
- (c) w stosownych przypadkach, opis sposobu, w jaki państwa członkowskie zorganizowały systemy wsparcia w celu uwzględnienia zastosowań energii odnawialnej przynoszących dodatkowe korzyści w odniesieniu do innych, porównywalnych zastosowań, ale których koszty mogą również być wyższe, łącznie z biopaliwami wytworzonymi z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego;
- (d) działanie systemu gwarancji pochodzenia energii elektrycznej oraz energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia ze źródeł odnawialnych oraz środki podjęte w celu zapewnienia wiarygodności systemu i zabezpieczenia go przed nadużyciami;
- (e) postęp dokonany przy ocenie i usprawnieniu procedur administracyjnych, związany z usuwaniem barier regulacyjnych i innych w rozwoju wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych;
- (f) środki podjęte w celu zapewnienia przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych oraz w celu usprawnienia ram lub przepisów dotyczących ponoszenia i podziału kosztów, o których mowa w art. 14 ust. 3;
- (g) rozwój dostępności i wykorzystania zasobów biomasy do celów energetycznych;
- (h) ceny surowców i zmiany w przeznaczeniu gruntów w państwach członkowskich związane z większym wykorzystaniem biomasy i innych rodzajów energii ze źródeł odnawialnych;
- (i) rozwój i udział biopaliw z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego;
- (j) szacunkowy wpływ produkcji biopaliw na bioróżnorodność, zasoby wodne, jakość wody i gleby; oraz

- (k) szacunkową wartość netto ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych.
2. Przy szacowaniu wartości netto ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystania biopaliw państwa członkowskie mogą, dla celów sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, zastosować typowe wartości określone w załączniku VII część A i B.
 3. W pierwszym sprawozdaniu państwa członkowskie określają, czy zamierzają:
 - (a) ustanowić jeden organ administracyjny odpowiedzialny za rozpatrywanie wniosków o autoryzację, certyfikację i licencjonowanie instalacji wytwarzających energię odnawialną oraz zapewniający pomoc dla wnioskodawców;
 - (b) przewidzieć automatyczne zatwierdzanie wniosków dotyczących planowania i wniosków o pozwolenia dla instalacji wytwarzających energię odnawialną w przypadku, gdy organ autoryzujący nie odpowiedział w określonym terminie; oraz
 - (c) wskazać obszary geograficzne odpowiednie dla eksploatacji energii ze źródeł odnawialnych w planowaniu dotyczącym przeznaczenia gruntów oraz dla stworzenia systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia.

Artykuł 20

Monitoring i sprawozdawczość Komisji

1. Komisja monitoruje pochodzenie biopaliw i innych biopłynów zużytych we Wspólnocie oraz wpływ ich produkcji na przeznaczenie gruntów we Wspólnocie oraz głównych krajach trzecich dokonujących dostaw. Monitorowanie opiera się na sprawozdaniach państw członkowskich przedłożonych zgodnie z art. 19 ust. 1 oraz sprawozdaniach odpowiednich krajów trzecich, organizacji międzyrządowych, badaniach naukowych i innych istotnych informacjach. Komisja monitoruje również zmiany cen surowców związane z wykorzystaniem biomasy dla celów wytworzenia energii oraz wszelkie pozytywne i negatywne skutki dla bezpieczeństwa żywnościowego.
2. Komisja prowadzi dialog oraz dokonuje wymiany informacji z krajami trzecimi oraz organizacjami producentów i konsumentów biopaliw w odniesieniu do ogólnego wdrażania środków niniejszej dyrektywy dotyczących biopaliw i innych biopłynów.
3. Na podstawie sprawozdań przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 19 ust. 1 oraz monitoringu i analiz, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja przedkłada co dwa lata sprawozdania do Parlamentu Europejskiego i Rady. Pierwsze sprawozdanie zostanie przedłożone w 2012 r.
4. W sprawozdaniach na temat ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystania biopaliw Komisja stosuje wartości przedłożone przez państwa członkowskie i dokonuje oceny, czy i w jaki sposób szacunkowe wartości uległyby zmianie, gdyby uwzględniono produkty uboczne przy zastosowaniu metody substytucyjnej.

5. W sprawozdaniach Komisja dokonuje analizy:
- (a) stosunkowych korzyści dla środowiska i kosztów różnych biopaliw, wpływu na nie polityki importowej Wspólnoty, wpływu na bezpieczeństwo dostaw oraz sposobów uzyskania zrównoważonego podejścia do produkcji krajowej i importu;
 - (b) wpływu zwiększonego popytu na biopaliwa na zrównoważony rozwój Wspólnoty i krajów trzecich;
 - (c) wpływu unijnej polityki w zakresie biopaliw na dostępność środków spożywczych w krajach eksportu, dostępności cenowej tych środków spożywczych w krajach rozwijających się oraz szerszych kwestiach związanych z rozwojem; oraz
 - (d) wpływu zwiększonego popytu na biomasę na sektory wykorzystujące biomasę.

W właściwych przypadkach Komisja proponuje działania korygujące.

Artykuł 21 **Komitet**

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 3 i 7 decyzji Rady 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust.1 - 4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 22 **Zmiany i uchylenie**

1. W dyrektywie 2001/77/WE skreśla się art. 2, art. 3 ust. 2, art. 4-8 z mocą od dnia 1 kwietnia 2010 r.
2. W dyrektywie 2003/30/WE skreśla się art. 2, art. 3 ust. 2, 3 i 5, art. 5 i 6 z mocą od dnia 1 kwietnia 2010 r.
3. Dyrektywa 2001/77/EWG i dyrektywa 2003/30/WE tracą moc z dniem 1 stycznia 2012 r.

Artykuł 23
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie, najpóźniej do dnia 31 marca 2010 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przyjmując odnośne przepisy, państwa członkowskie zapewniają, by zawierały one odesłanie do niniejszej dyrektywy lub by odesłanie to towarzyszyło ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 24
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 25
Adresaci

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...]

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Załącznik I – Całkowite cele krajowe w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w ostatecznym zużyciu energii w 2020 r.

A. Całkowite cele krajowe

	Udział energii ze źródeł odnawialnych w ostatecznym zużyciu energii, 2005 r. (S₂₀₀₅)	Docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w ostatecznym zużyciu energii, 2020 r. (S₂₀₂₀)
Belgia	2,2 %	13 %
Bułgaria	9,4 %	16 %
Republika Czeska	6,1 %	13 %
Dania	17,0 %	30 %
Niemcy	5,8 %	18 %
Estonia	18,0 %	25 %
Irlandia	3,1 %	16 %
Grecja	6,9 %	18 %
Hiszpania	8,7 %	20 %
Francja	10,3 %	23 %
Włochy	5,2 %	17 %
Cypr	2,9 %	13 %
Łotwa	34,9 %	42 %
Litwa	15,0 %	23 %
Luksemburg	0,9 %	11 %
Węgry	4,3 %	13 %
Malta	0,0 %	10 %
Niderlandy	2,4 %	14 %
Austria	23,3 %	34 %
Polska	7,2 %	15 %
Portugalia	20,5 %	31 %
Rumunia	17,8 %	24 %
Słowenia	16,0 %	25 %
Republika Słowacka	6,7 %	14 %
Finlandia	28,5 %	38 %
Szwecja	39,8 %	49 %
Zjednoczone Królestwo	1,3 %	15 %

B. Orientacyjny kurs

Orientacyjny kurs, o którym mowa w art. 3 ust. 2, odpowiada następującemu udziałowi energii ze źródeł odnawialnych:

$S_{2005} + 0,25 (S_{2020} - S_{2005})$, jako średnia dla dwuletniego okresu 2011 - 2012;

$S_{2005} + 0,35 (S_{2020} - S_{2005})$, jako średnia dla dwuletniego okresu 2013 - 2014;

$S_{2005} + 0,45 (S_{2020} - S_{2005})$, jako średnia dla dwuletniego okresu 2015 - 2016; oraz

$S_{2005} + 0,65 (S_{2020} - S_{2005})$, jako średnia dla dwuletniego okresu 2017 - 2018;

gdzie

S_{2005} = udział dla danego państwa członkowskiego w 2005 r. podany w tabeli w części A,

oraz

S_{2020} = udział dla danego państwa członkowskiego w 2020 r. podany w tabeli w części A.

Załącznik II – Zasada normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych

Stosuje się następującą zasadę normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych w danym państwie członkowskim:

$$Q_{N(norm)} = C_N * \left[\sum_{i=N-14}^N \frac{Q_i}{C_i} \right] / 15$$

gdzie

N = rok odniesienia;

$Q_{N(norm)}$ = znormalizowana energia elektryczna pochodząca ze wszystkich elektrowni wodnych państwa członkowskiego w roku N , dla celów obliczeniowych;

Q_i = ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w roku i przez wszystkie elektrownie państwa członkowskiego, mierzona w GWh;

C_i = całkowita zainstalowana moc wszystkich elektrowni państwa członkowskiego w roku i , mierzona w MW.

Załącznik III – Zawartość energetyczna w paliwach transportowych

Paliwo	Zawartość energii wg. wagi (dolna wartość kaloryczna, MJ/kg)	Zawartość energii wg. objętości (dolna wartość kaloryczna, MJ/l)
Bioetanol (etanol produkowany z biomasy)	27	21
Bio-ETBE (eter etylowo-t-butyłowy produkowany na bazie bioetanolu)	36 (z czego 37% ze źródeł odnawialnych)	27 (z czego 37% ze źródeł odnawialnych)
Biometanol (metanol produkowany z biomasy, do stosowania jako biopaliwo)	20	16
Bio-MTBE (eter metylowo-t-butyłowy produkowany na bazie biometanolu)	35 (z czego 22% ze źródeł odnawialnych)	26 (z czego 22% ze źródeł odnawialnych)
Bio-DME (eter dimetyłowy produkowany z biomasy, do stosowania jako biopaliwo)	28	19
Bio-TAEE (eter etylo-t-amylowy produkowany na bazie bioetanolu)	38 (z czego 29% ze źródeł odnawialnych)	29 (z czego 29% ze źródeł odnawialnych)
Biobutanol (butanol produkowany z biomasy, do stosowania jako biopaliwo)	33	27
Biodiesel (eter metylowy produkowany z oleju roślinnego lub zwierzęcego, jakości oleju napędowego, do stosowania jako biopaliwo)	37	33
olej napędowy Fischer-Tropsch (syntetyczny węglowodór lub mieszanka syntetycznych węglowodorów produkowanych z biomasy)	44	34
Hydrorafinowany olej roślinny (olej roślinny poddany termochemicznej obróbce wodorem)	44	34
Czysty olej roślinny (olej produkowany z roślin oleistych poprzez tłoczenie, wyciskanie lub z zastosowaniem innych podobnych metod, surowy lub rafinowany, lecz chemicznie niemodyfikowany, jeśli kompatybilny z zastosowanym typem silników i odpowiednimi wymogami w zakresie emisji)	37	34
Biogaz (gaz opałowy produkowany z biomasy i/lub z części odpadów ulegającej biodegradacji, który może być oczyszczony do poziomu odpowiadającego jakości gazu naturalnego, do stosowania jako biopaliwo, lub gaz drzewny)	50	-
Benzyna	43	32
Olej napędowy	43	36

Załącznik IV – Certyfikacja instalatorów

Kryteria, o których mowa w art. 13 ust. 3, są następujące:

1. Proces certyfikacji jest przejrzysty i jasno zdefiniowany przez państwo członkowskie lub wyznaczony przez nie organ administracji.
2. Instalatorzy urządzeń wykorzystujących biomasę, pomp ciepła, urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących słoneczną energię cieplną są certyfikowani w ramach akredytowanego programu szkoleń lub przez akredytowanego organizatora szkoleń.
3. Akredytacji programu lub organizatora szkoleń dokonują państwa członkowskie lub wyznaczone przez nie organy administracji. Organ akredytujący zapewnia ciągłość i regionalny lub ogólnokrajowy zasięg programu szkoleń oferowanego przez organizatora szkoleń. Organizator szkoleń posiada odpowiednie urządzenia techniczne, aby przeprowadzić praktyczne szkolenie, w tym sprzęt laboratoryjny lub inne odpowiednie urządzenia potrzebne do zajęć praktycznych. Oprócz podstawowych szkoleń ich organizator oferuje także krótsze szkolenia przypominające obejmujące poszczególne tematy, w tym zagadnienia dotyczące nowych technologii, umożliwiające ciągłe doskonalenie pracowników w zakresie instalacji. Organizator szkoleń może być producentem urządzeń lub systemu, instytucją lub stowarzyszeniem.
4. Akredytowane programy szkoleń proponuje się instalatorom z doświadczeniem zawodowym, którzy przeszli lub przechodzą następujące rodzaje szkoleń:
 - a) w przypadku instalatorów kotłów i pieców na biomasę: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików, instalatorów urządzeń wodno-kanalizacyjnych, inżynierów systemów grzewczych lub techników urządzeń sanitarnych i grzewczych lub chłodzących;
 - b) w przypadku instalatorów pomp ciepła: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików lub inżynierów chłodnictwa oraz podstawowe umiejętności w zakresie elektryki i hydrauliki (obcinanie rur, lutowanie połączeń rurowych, klejenie połączeń rurowych, izolacja, uszczelnianie złączy, sprawdzanie przecieków i instalacja systemów grzewczych lub chłodzących);
 - c) w przypadku instalatorów urządzeń fotowoltaicznych i wykorzystujących słoneczną energię cieplną: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików, elektryków oraz umiejętności w zakresie hydrauliki, elektryki i dekarstwa, w tym wiedza w zakresie lutowania połączeń rurowych, klejenia połączeń rurowych, uszczelniania złączy, sprawdzania przecieków, umiejętność łączenia kabli, znajomość podstawowych materiałów dachowych, obróbka blacharska i uszczelnianie; lub
 - d) program szkolenia zawodowego dający instalatorowi stosowne umiejętności odpowiadające trzyletniemu okresowi kształcenia w zakresie umiejętności, o których mowa w lit. a), b) lub c), w tym zajęcia teoretyczne i praktyczne.

5. Szkolenie prowadzące do certyfikacji instalatora obejmuje zarówno część teoretyczną jak i praktyczną. Po zakończeniu szkolenia instalator musi posiadać umiejętności wymagane do instalacji właściwych urządzeń i systemów, tak aby spełniały one wymogi klienta w zakresie ich eksploatacji i niezawodności, cechowały się solidną jakością rzemieślniczą oraz były zgodne ze wszystkimi obowiązującymi zasadami i normami, w tym dotyczącymi oznakowania energetycznego i ekologicznego.
6. Teoretyczna część szkolenia w zakresie instalacji kotłów i pieców na biomasę obejmuje rynkową sytuację biomasy, kwestie ekologiczne, paliwa z biomasy, logistykę, przepisy budowlane, ochronę przeciwpożarową, dotacje, techniki spalania, systemy spalania, optymalne rozwiązania hydrauliczne, porównanie kosztów i zysków, jak również kwestie związane z projektowaniem, instalacją i konserwacją kotłów i pieców na biomasę. Szkolenie daje odpowiednią wiedzę w zakresie unijnych norm technologicznych i norm dotyczących paliw z biomasy, takich jak granulaty, oraz stosownych przepisów krajowych i unijnych.
7. Część teoretyczna szkolenia dla instalatora pomp ciepła obejmuje sytuację rynkową pomp ciepła, zasoby geotermalne i temperatury gruntu w różnych regionach, identyfikację gleby i skał dla określenia współczynnika przewodzenia ciepła, logistykę, przepisy budowlane, przepisy dotyczące wykorzystania zasobów geotermalnych, zasadność zastosowania pomp ciepła w budynkach oraz określenie najkorzystniejszego układu pomp ciepła, a także wiedzę na temat wymogów technicznych takich pomp, bezpieczeństwa, filtracji powietrza, podłączeń do źródła ciepła i rozmieszczenia systemu. Szkolenie daje odpowiednią wiedzę w zakresie unijnych norm dotyczących pomp ciepła oraz stosownych przepisów krajowych i unijnych. Instalator wykazuje się następującymi kluczowymi umiejętnościami:
 - a) podstawowym zrozumieniem właściwości fizycznych i zasad działania pompy ciepła, w tym charakterystyki obiegu pompy ciepła: związek pomiędzy niskimi temperaturami rozpraszacza ciepła, wysokimi temperaturami źródła ciepła a wydajnością systemu, określenie współczynnika efektywności (COP) oraz współczynnika sezonowej wydajności (SPF);
 - b) zrozumieniem komponentów i ich działania w ramach obiegu pompy ciepła, w tym kompresora, zaworu rozprężnego, aparatu wyparnego, kondensatora, mocowań i osprzętu, smaru, chłodziwa, możliwości przegrzania i przechłodzenia oraz chłodzenia w pompach ciepła;
 - c) umiejętnością wyboru i kalibracji komponentów w typowych sytuacjach instalacyjnych, w tym określenie typowych wartości obciążenia cieplnego różnych budynków oraz typowych wartości w zakresie wytwarzania ciepłej wody na podstawie zużycia energii, określenie wydajności pompy ciepła na podstawie obciążenia cieplnego dla celów wytwarzania ciepłej wody, na podstawie masy akumulacyjnej budynku i przy przerwach w zasilaniu prądem; określenie elementu pełniącego funkcję zbiornika buforowego oraz jego pojemności i włączenie drugiego układu grzewczego;

8. Część teoretyczna szkolenia dla instalatora urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących słoneczną energię cieplną obejmuje sytuację rynkową produktów wykorzystujących energię słoneczną, kwestie ekologiczne, komponenty, charakterystykę i rozmiary systemów energii słonecznej, wybór odpowiedniego systemu i dobór odpowiednich komponentów, określenie zapotrzebowania na energię cieplną, logistykę, przepisy budowlane, ochronę przeciwpożarową, dotacje, porównanie kosztów i zysków, jak również kwestie związane z projektowaniem, instalacją i konserwacją instalacji fotowoltaicznych i instalacji wykorzystujących słoneczną energię cieplną. Szkolenie daje odpowiednią wiedzę w zakresie unijnych norm technologicznych i certyfikacji, takiej jak Solar Keymark, oraz stosownych przepisów krajowych i unijnych. Instalator wykazuje się następującymi kluczowymi umiejętnościami:
- a) umiejętnością bezpiecznego wykonywania pracy przy użyciu koniecznych narzędzi i urządzeń oraz stosowania zasad i norm bezpieczeństwa, oraz umiejętnością identyfikowania zagrożeń hydraulicznych, elektrycznych i innych związanych z instalacjami wykorzystującymi energię słoneczną;
 - b) umiejętnością identyfikowania systemów i ich komponentów właściwych dla systemów aktywnych i pasywnych, w tym ich konstrukcji mechanicznej, oraz określania umiejscowienia komponentów oraz konfiguracji i układu systemu;
 - c) umiejętnością określenia wymaganego miejsca, kierunku i nachylenia urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących energię słoneczną do podgrzewania wody, przy uwzględnieniu takich elementów jak cień, dostęp światła słonecznego, spójność konstrukcji, stosowność takiej instalacji w odniesieniu do danego budynku lub klimatu, a także umiejętnością wyboru różnych metod instalacyjnych odpowiednich dla rodzaju pokrycia dachowego oraz równoważenia komponentów wchodzących w skład instalacji;
 - d) umiejętnością, w szczególności w odniesieniu do systemów fotowoltaicznych, dostosowania układu elektrycznego, w tym umiejętnością określenia prądu znamionowego, wyboru odpowiednich typów przewodów i właściwej mocy znamionowej dla każdego obwodu, umiejętnością określenia odpowiedniego rozmiaru, mocy znamionowej i rozmieszczenia wszystkich potrzebnych urządzeń i podsystemów oraz wyboru stosownego punktu połączenia.
9. Szkolenie kończy się egzaminem, na podstawie którego wydaje się certyfikat. Egzamin obejmuje ocenę w praktyce prawidłowej instalacji kotłów lub pieców na biomasę, pomp ciepła, instalacji fotowoltaicznych lub instalacji wykorzystujących słoneczną energię cieplną.
10. Certyfikat instalatora jest ograniczony w czasie, tak aby konieczna była przypominająca sesja szkoleniowa w celu przedłużenia ważności certyfikatu.

Załącznik V – Specyfikacja dla 7%-ej mieszanki biodiesla w oleju napędowym

Parametr	Jednostki	Wartości graniczne	
		Minimaln a	Maksyma lna
Zmierzony cetan		51	-
Obliczony cetan		46	-
Gęstość przy 15 °C	kg/m ³	820	845
Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	% wagi	-	8
Zawartość siarki	mg/kg	-	10
Temperatura zapłonu	°C	>55	-
Pozostałość koksowa w 10%-ej pozostałości podestylacyjnej	%	-	0,3
Zawartość popiołu	mg/kg	-	0,01
Zawartość wody	mg/kg	-	200
Zanieczyszczenie ogółem	mg/kg	-	24
Test na korozję na płytce miedzianej (3h w 50°C)	oznaczeni e	klasa 1	
Smarowność EN ISO 12156-1	µm	-	460
Współczynnik lepkości kinematycznej przy 40 °C	mm ² /s	2	4,5
Destylacja °C	% odzysku przy 250	-	<65
	% odzysku przy 350 °C	85	-
	Temperatura dla 95%-ego odzysku	-	360
Zawartość FAME EN14078	%	0	7
Temperatura mętnienia	°C	norma krajowa	
Temperatura zablokowania zimnego filtra	°C	norma krajowa	
Stabilność tlenowa EN14112	h	20	-
Stabilność tlenowa wg. ASTM D2274 przy 115 °C	g/m ³		25
Stabilizator	Przeciwutleniacz odpowiadający BHT przy 1000 ppm		

Załącznik VI – Specyfikacja dla 10%-ej mieszanki biodiesla w oleju napędowym

Parametr	Jednostki	Wartości graniczne	
		Minimaln a	Maksyma lna
Zmierzony cetan		51	-
Obliczony cetan		46	-
Gęstość przy 15°C	kg/m ³	820	845
Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	% wagi	-	8
Zawartość siarki	mg/kg	-	10
Temperatura zapłonu	°C	>55	-
Pozostałość koksowa w 10%-ej pozostałości podestylacyjnej	%	-	0,3
Zawartość popiołu	mg/kg	-	0,01
Zawartość wody	mg/kg	-	200
Zanieczyszczenie ogółem	mg/kg	-	24
Test na korozję na płycie miedzianej (3h w 50°C)	oznaczeni e	klasa 1a	
Smarowność EN ISO 12156-1	µm	-	460
Współczynnik lepkości kinematycznej przy 40 °C	mm ² /s	2	4,5
Destylacja % odzysku przy 250°C	%	-	<65
	% odzysku przy 350 °C	85	-
	Temperatura dla 95%-ego odzysku	-	360
Zawartość FAME EN14078	%	5	10
Temperatura mętnienia	°C	norma krajowa	
Temperatura zablokowania zimnego filtra	°C	norma krajowa	
Zawartość fosforu	mg/kg	-	0,2
Liczba kwasowa	mgKOH/g	-	0,05
Nadtlenki EN ISO 3960		-	20
Stabilność tlenowa EN14112	h	20	-
Stabilność tlenowa wg. ASTM D2274 przy 115 °C	g/m ³		25
Zmiana liczby kwasowej	mgKOH/g		0,12
Zanieczyszczenie otworów wtryskowych	Zestaw z dodatkiem detergentu		
Stabilizator	Przeciwutleniacz odpowiadający BHT przy 1000 ppm		

Załącznik VII – Zasady określania wpływu biopaliw, innych biopłynów i ich odpowiedników kopalnych na emisję gazów cieplarnianych

A. Typowe i standardowe wartości dla biopaliw produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych	Standardowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych
etanol z buraka cukrowego	48 %	35 %
etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	21 %	0 %
etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	21 %	0 %
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	45 %	33 %
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	54 %	45 %
etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	69 %	67 %
etanol z kukurydzy wyprodukowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	56 %	49 %
etanol z trzciny cukrowej	74 %	74 %
część ze źródeł odnawialnych ETBE (eter etylowo-butylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAEE (eter etylo-t-amylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	44 %	36 %
biodiesel ze słonecznika	58 %	51 %
biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	32 %	16 %
biodiesel z oleju palmowego (technologia bez emisji metanu do atmosfery z olejarni)	57 %	51 %
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	83 %	77 %
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	49 %	45 %
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	65 %	60 %
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	38 %	24 %
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia bez emisji metanu do atmosfery z olejarni)	63 %	60 %
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	57 %	55 %
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	81 %	75 %
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	86 %	83 %
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	88 %	85 %

B. Przewidywane typowe i standardowe wartości dla przyszłych biopaliw, które nie występują lub występują w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008 r., produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych	Standardowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych
etanol ze słomy pszenicy	87 %	85 %
etanol z odpadów drzewnych	80 %	74 %
etanol z drewna uprawianego	76 %	70 %
olej napędowy Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	95 %	95 %
olej napędowy Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	93 %	93 %
DME (eter dimetylowy) z odpadów drzewnych	95 %	95 %
DME (eter dimetylowy) z drewna uprawianego	92 %	92 %
metanol z odpadów drzewnych	94 %	94 %
metanol z drewna uprawianego	91 %	91 %
część ze źródeł odnawialnych MTBE (eter metylo-t-butylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

C. Metodologia

1. Emisję gazów cieplarnianych spowodowaną produkcją i stosowaniem paliw transportowych, biopaliw i innych biopłynów oblicza się w następujący sposób:

$$E = e_{ec} + e_l + e_p + e_{td} + e_u - e_{ccs} - e_{ccr} - e_{ee},$$

gdzie

E = całkowita emisja spowodowana stosowaniem paliwa;

e_{ec} = emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców;

e_l = emisja w ujęciu rocznym spowodowana zmianami pokładów węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów;

e_p = emisja spowodowana procesami technologicznymi;

e_{td} = emisja spowodowana transportem i dystrybucją;

e_u = emisja spowodowana stosowanym paliwem;

e_{ccs} = ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego sekwestracji;

e_{ccr} = ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego zastępowaniu; oraz

e_{ee} = ograniczenie emisji dzięki zwiększonej produkcji energii elektrycznej w wyniku kogeneracji.

Emisji związanej z produkcją maszyn i urządzeń nie uwzględnia się.

2. Emisja gazów cieplarnianych z paliw, E , wyrażona jest w gramach przeliczeniowych CO₂ na MJ paliwa, gCO_{2eq}/MJ.
3. Oprócz ust. 2, dla paliw transportowych, wartości obliczone w gCO_{2eq}/MJ mogą być skorygowane o różnice pomiędzy paliwami w zakresie wykonanej pracy użytecznej, wyrażonej w km/MJ. Korekta ta jest dopuszczalna wyłącznie w przypadku przedstawienia dowodu na istnienie różnic w zakresie wykonanej pracy użytecznej.
4. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z biopaliw i innych biopłynów oblicza się w następujący sposób:

$$\text{OGRANICZENIE} = (E_F - E_B)/E_F,$$

gdzie

E_B = całkowita emisja z biopaliw i innych biopłynów; oraz

E_F = całkowita emisja z kopalnego odpowiednika biopaliwa

5. Gazy cieplarniane uwzględnione dla celów ust. 1 to CO₂, N₂O i CH₄. Do obliczenia równoważnika CO₂ poniższym gazom przypisuje się następujące wartości:

CO₂: 1

N₂O: 296

CH₄: 23

6. Emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców, e_{ec} , obejmuje emisje spowodowane samym procesem wydobycia lub uprawy, gromadzeniem surowców, odpadami i wyciekami, produkcją chemikaliów i produktów stosowanych w procesie wydobycia lub uprawy. Wyklucza się wychwytywanie CO₂ w trakcie uprawy surowców. Odejmuje się potwierdzone ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z wypalania w zakładach produkcji oleju gdziekolwiek na świecie. Szacunkową emisję z upraw można określić na podstawie średnich wyliczonych dla obszarów geograficznych mniejszych od tych przyjętych do obliczenia wartości standardowych, jeśli nie jest możliwe zastosowanie rzeczywistych wartości.

7. Emisję w ujęciu rocznym spowodowaną zmianami pokładów węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów, e_l , oblicza się równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_l = (CSR - CSA) \times MW_{CO_2} / MW_C \times 1/20 \times 1/P,$$

gdzie

e_l = emisja w ujęciu rocznym gazów cieplarnianych spowodowana zmianami pokładów węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów (mierzona jako masa równoważnika CO₂ na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa);

CSR = zapas węgla na jednostkę powierzchni związany z przeznaczeniem gruntów odniesienia (mierzony jako masa węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę jak i roślinność). Przeznaczenie gruntów odniesienia oznacza przeznaczenie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, jeśli data ta jest późniejsza;

CSA = zapas węgla na jednostkę powierzchni związany z rzeczywistym przeznaczeniem gruntów (mierzony jako masa węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę jak i roślinność).

MW_{CO_2} = masa cząsteczkowa CO₂ = 44.010 g/mol;

MW_C = masa cząsteczkowa węgla = 12.010 g/mol; oraz

P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo lub inny biopłyn na jednostkę powierzchni w jednym roku).

8. Dla celów ust. 7 można zastosować następujące wartości zarówno dla CSR i C :

użytkowanie gruntów	zapas węgla (w tonach węgla na hektar)
plantacja oleju palmowego	189
trwale obszary trawiaste, to znaczy tereny wypasu i pastwiska, na których występują użytki zielone i wypasane są zwierzęta przynajmniej przez 5 lat, a także niezalesione	181
słabo zalesiony obszar (las, który nie stanowi obszaru stale zalesionego)	181
grunty orne (w tym obszary trawiaste nietraktowane jako trwałe, plantacje drzew oleistych; grunty odłogowane zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) 796/2004 ¹⁹ oraz grunty, które były lasem tropikalnym, wykarczowane przed styczniem 2008 r., oraz mające status opuszczonych w styczniu 2008 r.)	82
pustynia i półpustynia	44

Wartości CS_R i CS_A można zastąpić wartościami rzeczywistymi.

Następujące wartości można zastosować do obliczenia P :

uprawy wykorzystywane do produkcji biopaliw lub innych biopłynów	plony upraw wykorzystywanych do produkcji biopaliw lub innych biopłynów (tony ekwiwalentu oleju na hektar)
drzewa oleiste	1,5
palmy olejowe	4,0

Wartości te można zastąpić wartościami rzeczywistymi.

9. Emisja spowodowana procesami technologicznymi, e_p , obejmuje emisje spowodowane samymi procesami technologicznymi, odpadami i wyciekami, oraz produkcją chemikaliów lub produktów stosowanych w procesach technologicznych.

W obliczeniach zużycia energii elektrycznej wyprodukowanej poza zakładem produkującym paliwo, natężenie emisji gazów cieplarnianych spowodowanej produkcją i dystrybucją tej energii elektrycznej uznaje się jako równe średniemu natężeniu emisji spowodowanej produkcją i dystrybucją energii elektrycznej w określonym regionie. Wyjątki od powyższej zasady:

- a) producenci mogą stosować średnią wartość w odniesieniu do energii elektrycznej produkowanej w pojedynczym zakładzie, jeśli zakład ten nie jest podłączony do sieci energetycznej;

¹⁹ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników, (Dz.U. L 141 z 30.4.2004 r., s. 18).

- b) producenci mogą przypisać zerowe natężenie emisji każdej MWh zużytej energii elektrycznej, dla której przekazują właściwemu organowi gwarancję pochodzenia zgodnie z postanowieniami art. 8, ust. 1 lit. c).
10. Emisja spowodowana transportem i dystrybucją, e_{td} , obejmuje emisje spowodowane transportem i magazynowaniem surowców oraz półfabrykatów, a także magazynowaniem i dystrybucją wyrobów gotowych.
 11. Emisję spowodowaną stosowanym paliwem, e_u , uznaje się za zerową dla biopaliw i innych biopłynów.
 12. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego sekwestracji, e_{ccs} , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie i sekwestrację emitowanego CO₂ bezpośrednio związanego z wydobyciem, transportem, przetworzeniem i dystrybucją paliwa.
 13. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego zastępowaniu, e_{ccr} , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie CO₂, w którym węgiel pochodzi z biomasy i jest stosowany w celu zastąpienia CO₂ pochodzenia kopalnego, stosowanego w produktach handlowych i w usługach.
 14. Ograniczenie emisji dzięki zwiększonej produkcji energii elektrycznej w wyniku kogeneracji, e_{ee} , uwzględnia się w odniesieniu do nadwyżki energii elektrycznej produkowanej w ramach systemów produkcji paliwa stosujących kogenerację, za wyjątkiem przypadków, gdy paliwo stosowane w kogeneracji jest produktem ubocznym innym niż resztki poźniwne. W obliczeniach nadwyżki energii elektrycznej przyjmuje się, że wielkość jednostki kogeneracyjnej odpowiada minimum niezbędnemu, aby jednostka kogeneracyjna mogła dostarczać ciepło potrzebne do produkcji paliwa. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych związane z nadwyżką energii elektrycznej uznaje się za równe ilości gazów cieplarnianych, które zostałyby wyemitowane, gdyby w elektrowni stosującej to samo paliwo wyprodukowano taką samą ilość energii elektrycznej jak w jednostce kogeneracyjnej.
 15. Jeśli w procesie produkcji paliwa równocześnie powstaje paliwo, dla którego oblicza się emisje, oraz jeden lub więcej produktów („produkty uboczne”), emisję gazów cieplarnianych dzieli się pomiędzy paliwo lub jego produkt pośredni i produkty uboczne proporcjonalnie do ich zawartości energetycznej (określonej na podstawie wartości opałowej dolnej w przypadku produktów ubocznych innych niż energia elektryczna).
 16. W obliczeniach, o których mowa w ust. 15, emisje do podziału to $e_{ec} + e_l$, + te części e_p , e_{td} i e_{ee} , które występują do tej fazy produkcji, i w jej trakcie, w której powstaje produkt uboczny. Jeśli w odniesieniu do tych produktów ubocznych jakiegokolwiek emisje przypisano do wcześniejszych faz produkcji w cyklu życia, uwzględnia się jedynie tę część emisji, którą przypisano do pośredniego produktu paliwowego w ostatniej fazie produkcji, a nie całość emisji.

W przypadku biopaliw i innych biopłynów, w obliczeniach uwzględnia się wszystkie produkty uboczne, w tym energię elektryczną, która nie wchodzi w zakres ust. 14, za wyjątkiem resztek poźniwnych, w tym słomy, wytlók, plew, kolb i łupin orzechów.

W obliczeniach produkty uboczne mające negatywną zawartość energetyczną uznaje się za posiadające zerową zawartość energetyczną.

Odpady, resztki poźniwne, w tym słoma, wyłoki plewy, kolby i łupiny orzechów, oraz resztki powstałe w łańcuchach technologicznych, innych niż łańcuchy technologiczne stosujące biopaliwa, niedające możliwości ich wykorzystania w celach spożywczych lub paszowych, uznaje się za materiały nieemitujące żadnych gazów cieplarnianych w całym cyklu życia, aż do momentu ich zbiórki.

W przypadku paliw produkowanych w rafineriach, jednostką analityczną dla celów obliczeniowych, o których mowa w ust. 15, jest rafineria.

17. Jeśli chodzi o biopaliwa, w obliczeniach, o których mowa w ust. 4, wartość odpowiednika kopalnego (E_F) to najnowsza, dostępna wartość średnich emisji pochodzących z benzyny i oleju napędowego wykorzystanych na terytorium Wspólnoty, podana na mocy [dyrektywy 98/70/WE]. W przypadku braku takich danych, zastosowanie ma wartość 83.8 gCO_{2eq}/MJ.

Jeśli chodzi o biopłyny stosowane do produkcji energii elektrycznej, w obliczeniach, o których mowa w ust. 4., wartość odpowiednika kopalnego (E_F) wynosi 91 gCO_{2eq}/MJ.

Jeśli chodzi o biopłyny stosowane do produkcji ciepła, w obliczeniach, o których mowa w ust. 4., wartość odpowiednika kopalnego (E_F) wynosi 77 gCO_{2eq}/MJ.

Jeśli chodzi o biopłyny stosowane w kogeneracji, w obliczeniach, o których mowa w ust. 4., wartość odpowiednika kopalnego (E_F) wynosi 85 gCO_{2eq}/MJ.

D. Szczegółowe wartości dla biopaliw i biopłynów

Uprawa: „ e_{ec} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

ścieżka produkcji biopaliw i innych biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	13	13
etanol z pszenicy	19	19
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	20	20
etanol z trzciny cukrowej	13	13
część ze źródeł odnawialnych ETBE (eter etylowo-t-butylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAEE (eter etylo-t-amylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	30	30
biodiesel ze słonecznika	18	18
biodiesel z oleju palmowego	18	18
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	0	0
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	31	31
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	19	19
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	19	19
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	32	32
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	0	0
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0

Proces technologiczny (w tym nadwyżka energii elektrycznej): „ $e_p - e_{eec}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

ścieżka produkcji biopaliw i innych biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	27	38
etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	45	63
etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	45	63
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	25	35
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	18	25
etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	5	7
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	15	21

etanol z trzciny cukrowej	1	1
część ze źródeł odnawialnych ETBE (eter etylowo-butylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAEE (eter etylo-t-amylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	15	22
biodiesel ze słonecznika	15	22
biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	33	47
biodiesel z oleju palmowego (technologia bez emisji metanu do atmosfery z olejarni)	13	18
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	13	18
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	10	14
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	10	14
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	28	40
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia bez emisji metanu do atmosfery z olejarni)	7	10
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	4	5
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	13	18
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	7	9
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	7	9

Transport i dystrybucja: „*e_{td}*” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

ścieżka produkcji biopaliw i innych biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	3	3
etanol z pszenicy	2	2
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	2	2
etanol z trzciny cukrowej	8	8
część ze źródeł odnawialnych ETBE (eter etylowo-butylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAEE (eter etylo-t-amylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	1	1
biodiesel ze słonecznika	1	1
biodiesel z oleju palmowego	5	5
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	1	1
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	1	1
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	5	5
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako	3	3

sprężony gaz ziemny		
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	5	5
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	4	4

Razem

ścieżka produkcji biopaliw i innych biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)
etanol z buraka cukrowego	43	54
etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	66	84
etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	66	84
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	46	56
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	39	46
etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	26	28
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	37	43
etanol z trzciny cukrowej	21	22
część ze źródeł odnawialnych ETBE (eter etylowo-t-butylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAAE (eter etylo-t-amyłowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	47	53
biodiesel ze słonecznika	35	41
biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	57	70
biodiesel z oleju palmowego (technologia bez emisji metanu do atmosfery z olejarni)	36	41
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	14	19
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	42	46
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	30	34
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	52	63
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia bez emisji metanu do atmosfery z olejarni)	31	34
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	36	38
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	16	21
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	12	14
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	10	13

E. Przewidywane szczegółowe wartości dla przyszłych biopaliw i innych biopłynów, które nie występują lub występują w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008

Uprawa: „ e_{ec} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

ścieżka produkcji biopaliw i innych biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	3	3
etanol z odpadów drzewnych	1	1
etanol z drewna uprawianego	6	6
olej napędowy Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	1	1
olej napędowy Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	4	4
DME (eter dimetylowy) z odpadów drzewnych	1	1
DME (eter dimetylowy) z drewna uprawianego	5	5
metanol z odpadów drzewnych	1	1
metanol z drewna uprawianego	5	5
część ze źródeł odnawialnych MTBE (eter metylo-t-butylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Proces technologiczny (w tym nadwyżka energii elektrycznej): „ $e_p - e_{ee}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

ścieżka produkcji biopaliw i innych biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	5	7
etanol z drewna	12	17
olej napędowy Fischer-Tropsch z drewna	0	0
DME (eter dimetylowy) z drewna	0	0
metanol z drewna	0	0
część ze źródeł odnawialnych MTBE (eter metylo-t-butylowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Transport i dystrybucja: „e_{td}” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

ścieżka produkcji biopaliw i innych biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	2	2
etanol z odpadów drzewnych	4	4
etanol z drewna uprawianego	2	2
olej napędowy Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	3	3
olej napędowy Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	2	2
DME (eter dimetylowy) z odpadów drzewnych	4	4
DME (eter dimetylowy) z drewna uprawianego	2	2
metanol z odpadów drzewnych	4	4
metanol z drewna uprawianego	2	2
część ze źródeł odnawialnych MTBE (eter metylowo-t-butyłowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Razem

ścieżka produkcji biopaliw i innych biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO_{2eq}/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	11	13
etanol z odpadów drzewnych	17	22
etanol z drewna uprawianego	20	25
olej napędowy Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	4	4
olej napędowy Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	6	6
DME (eter dimetylowy) z odpadów drzewnych	5	5
DME (eter dimetylowy) z drewna uprawianego	7	7
metanol z odpadów drzewnych	5	5
metanol z drewna uprawianego	7	7
część ze źródeł odnawialnych MTBE (eter metylowo-t-butyłowy)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	